I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 584/2006

av den 10 april 2006

om ändring av förordning (EG) nr 1480/2003 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av vissa elektroniska mikrokretsar kända under namnet dynamiska ram-minnen med ursprung i Republiken Korea och om slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1515/2001 av den 23 juli 2001 om de åtgärder som gemenskapen får vidta till följd av rapporter som antagits av Världshandelsorganisationens tvistelösningsorgan när det gäller antidumpningsåtgärder eller antisubventionsåtgärder ([1]),

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2026/97 av den 6 oktober 1997 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen ([2]) (nedan kallad ”grundförordningen”),

med beaktande av det förslag som kommissionen lagt fram efter samråd med rådgivande kommittén, och

av följande skäl:

A. FÖRFARANDE

1. Gällande åtgärder

(1) Genom förordning (EG) nr 1480/2003 ([3]) (nedan kallad ”förordningen om slutgiltig tull”) införde rådet en slutgiltig utjämningstull på 34,8 % på import av vissa elektroniska mikrokretsar kända under namnet dynamiska ram-minnen (nedan kallade ”dram-minnen”) med ursprung i Sydkorea och tillverkade av andra företag än Samsung Electronics Co., Ltd (nedan kallat ”Samsung”), för vilket en nolltullsats fastställdes. Förordningen om slutgiltig tull föregicks av kommissionens förordning (EG) nr 708/2003 av den 23 april 2003 om införande av en provisorisk utjämningstull på import av vissa elektroniska mikrokretsar kända under namnet dynamiska ram-minnen med ursprung i Republiken Korea ([4]) (nedan kallad ”förordningen om provisorisk tull”).

(2) Två exporterande tillverkare belägna i Sydkorea var samarbetsvilliga i den undersökning som ledde till att de gällande åtgärderna vidtogs (nedan kallad ”den ursprungliga undersökningen”), nämligen Samsung, som inte befanns ha mottagit subventioner, och Hynix Semiconductor Inc. (nedan kallat ”Hynix”). I den ursprungliga undersökningen utgjordes gemenskapsindustrin av två tillverkare som stod för en betydande del av gemenskapens sammanlagda tillverkning av dram-minnen, nämligen Infineon Technologies AG i München, Tyskland (nedan kallat ”Infineon”), och Micron Europe Ltd i Crowthorne, Förenade kungariket (nedan kallat ”Micron”).

(3) Undersökningen av subventionering och skada omfattade perioden från och med den 1 januari 2001 till och med den 31 december 2001 (nedan kallad ”undersökningsperioden”). Undersökningen av tendenser som är av betydelse för bedömningen av skada omfattade perioden från och med den 1 januari 1998 till och med undersökningsperiodens utgång (nedan kallad ”skadeundersökningsperioden”).

2. Rapport antagen av WTO:s tvistlösningsorgan

(4) Den 3 augusti 2005 antog Världshandelsorganisationens (WTO) tvistlösningsorgan en panelrapport i ärendet ”Europeiska gemenskaperna – utjämningsåtgärder avseende dram-minneschips från Sydkorea” ([5]).

([1]) EGT L 201, 26.7.2001, s. 10.
([2]) EGT L 288, 21.10.1997, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 461/2004 (EUT L 77, 13.3.2004, s. 12).
([3]) EUT L 212, 22.8.2003, s. 1. Förordningen ändrad genom förordning (EG) nr 2116/2005 (EUT L 340, 23.12.2005, s. 7).
([4]) EUT L 102, 24.4.2003, s. 7.
([5]) WT/DS299/R.

(5) Enligt panelrapporten har Europeiska gemenskapen agerat i strid med dess skyldigheter enligt följande WTO-bestämmelser:

a) Artikel 1.1 a i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder ([6]), genom att fastställa att omstruktureringsprogrammet i maj 2001 utgjorde ett finansiellt bidrag från Sydkoreas offentliga myndigheter.

b) Artikel 1.1 b i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att fastställa att det förelåg en förmån när det gäller konsortielånet.

c) Artikel 1.1 b och artikel 14 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att vid beräkningen av förmånens storlek direkt tillämpa sin metod för beräkning av bidrag på allt programplanerat stöd som konstaterats utgöra en subvention.

d) Artikel 15.4 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att inte bedöma faktorn ”löner” som en relevant faktor av betydelse för den inhemska industrins tillstånd.

e) Artikel 15.5 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att inte säkerställa att den skada som vållats av vissa andra faktorer (särskilt minskad efterfrågan, överskottskapacitet och annan (icke-subventionerad) import) inte tillskrevs den subventionerade importen.

(6) Å andra sidan konstateras Europeiska gemenskapen ha agerat i enlighet med sina WTO-skyldigheter enligt följande artiklar:

a) Artikel 1.1 a i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att fastställa att konsortielånet, garantin från Korea Export Insurance Corporation, obligationsprogrammet från Korea Development Bank och omstruktureringsprogrammet i oktober 2001 utgjorde ett finansiellt bidrag från Sydkoreas offentliga myndigheter.

b) Artikel 1.1 b i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att fastställa att Hynix fått en förmån genom garantin från Korea Export Insurance Corporation, obligationsprogrammet från Korea Development Bank och omstruktureringsprogrammen i maj 2001 respektive oktober 2001.

c) Artikel 1.2 och artikel 2 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att fastställa att vissa förmåner var ”faktiskt” selektiva (två framställningar från Sydkorea).

d) Artikel 15.2 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att bedöma hur stora verkningar den subventionerade importen hade sett till volym och priser (två framställningar från Sydkorea).

e) Artikel 15.4 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att bedöma alla faktorer av betydelse för den inhemska industrins samlade tillstånd, utom när det gäller faktorn ”löner”.

f) Artikel 15.5 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att påvisa det nödvändiga orsakssambandet mellan den subventionerade importen och skadan.

g) Artikel 12.7 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, genom att använda ”tillgängliga uppgifter” för undersökningen av subventionering.

3. **Omprövning för att genomföra tvistlösningsorganets rekommendationer**

(7) Mot bakgrund av rekommendationerna i panelrapporten har kommissionen utfört en grundlig och objektiv omprövning av de relevanta slutsatserna i förordningen om slutgiltig tull, med utgångspunkt i de uppgifter som finns till förfogande. Omprövningen är begränsad till en undersökning av de fem specifika aspekter av den gällande åtgärden som enligt beskrivningen ovan befunnits strida mot WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Denna undersökning utgör en ny granskning av befintlig bevisning som finns dokumenterad i den ursprungliga undersökningen och görs mot bakgrund av de relevanta slutsatserna i panelrapporten.

(8) Nedanstående omprövning visar att skadevållande subventionering fortfarande föreligger, även om dess nivå är något lägre än vad som tidigare fastställts.

([6]) EGT L 336, 23.12.1994, s. 156.

B. **BERÖRD PRODUKT OCH LIKADAN PRODUKT**

(9) Den produkt som är föremål för undersökning och den likadana produkten är desamma som omfattades av den ursprungliga undersökningen, dvs. vissa elektroniska mikrokretsar av dram-typ av alla typer, tätheter och variationer, antingen i form av bearbetade kiselskivor eller i form av kiselbrickor, tillverkade med hjälp av olika varianter av metalloxidhalvledarteknik (MOS) inbegripet komplementära MOS-typer (CMOS), av alla tätheter (inklusive framtida tätheter), oavsett åtkomsttid, konfiguration, ramar eller kapsling m.m., med ursprung i Sydkorea. Den berörda produkten omfattar även dram-minnen monterade i (standard)minnesmoduler eller (standard)minneskort eller annan sammansatt form förutsatt att huvudsyftet är att tillhandahålla minne ([7]).

(10) Den berörda produkten klassificeras för närvarande enligt KN-nummer 8542 21 11, 8542 21 13, 8542 21 15, 8542 21 17, ex 8542 21 01, ex 8542 21 05, ex 8548 90 10, ex 8473 30 10 och ex 8473 50 10.

(11) Panelrapporten behandlade inga påståenden som avsåg slutsatserna i förordningen om slutgiltig tull avseende den berörda produkten och den likadana produkten.

C. **REVIDERADE SLUTSATSER MOT BAKGRUND AV PANELRAPPORTEN**

1. **Subventioner**

1.1 *Inledning*

(12) I denna del beskrivs de slutsatser som omprövats på grundval av panelrapportens slutsatser och rekommendationer i följande frågor:

a) Huruvida omstruktureringsprogrammet i maj 2001 utgjorde ett finansiellt bidrag från Sydkoreas offentliga myndigheter enligt artikel 2.1 i grundförordningen.

b) Huruvida det förelåg en förmån enligt artikel 2.2 i grundförordningen när det gäller konsortielånet.

c) Beräkningen av förmånens storlek enligt artikel 2.2 och artikel 6 i grundförordningen när det gäller samtliga subventionsprogram.

(13) Övriga slutsatser beträffande subventioner kvarstår så som de fastställts i den ursprungliga undersökningen och beskrivs i förordningen om provisorisk tull och förordningen om slutgiltig tull.

1.2 *Kreditgivande bankers förvärv av obligationer till ett belopp av 1 biljon won och en första förlängning av skulder i maj 2001 (omstruktureringsprogram)*

(14) Panelen konstaterade att fastställandet att de kreditgivande bankerna hade beordrats att delta i omstruktureringsprogrammet i maj 2001 och att deras förvärv av konvertibla obligationer till ett belopp av 1 biljon won som en del av programmet följaktligen utgjorde ett finansiellt bidrag från Sydkoreas offentliga myndigheter inte var förenligt med artikel 1.1 a i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder ([8]). Mera specifikt konstaterade panelen att även om omstruktureringsprogrammet i maj 2001 är ett svårt fall att avgöra, anser den att den bevisning som fanns tillgänglig för den undersökande myndigheten var otillräcklig för att med rimlig säkerhet dra slutsatsen att myndigheterna hade anförtrott de privata bankerna uppgiften eller beordrat dem att förvärva konvertibla obligationer från Hynix ([9]).

(15) I enlighet med panelens bedömning bör de medel som Hynix tillhandahållits inom ramen för omstruktureringsprogrammet i maj 2001 inte utjämnas ([10]).

1.3 *Konsortielån på 800 miljarder won*

(16) När det gäller konsortielånet på 800 miljarder won konstaterade panelen att EG korrekt hade fastställt att Sydkoreas offentliga myndigheter hade beordrat Korea Exchange Bank att delta i lånet och att detta utgjorde ett finansiellt bidrag genom att Korea Exchange Bank anförtroddes eller beordrades att utföra en uppgift enligt artikel 1.1 a i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Panelen fann att även Korea Development

([7]) Genom förordning (EG) nr 2116/2005 ändrades förordningen om slutgiltig tull i syfte att införa särskilda bestämmelser som säkerställer att utjämningstullen tas ut på ett korrekt sätt på den berörda produkten.

([8]) Panelrapporten, punkt 7.110.

([9]) Panelrapporten, punkt 7.109.

([10]) På grundval av panelens slutsatser är de offentliga organens förvärv av konvertibla obligationer inom ramen för omstruktureringsprogrammet i maj 2001 fortfarande en utjämningsbar subvention. Några ytterligare åtgärder behöver emellertid inte vidtas i denna fråga, eftersom förmånerna redan har räknats med i den subvention som har konstaterats bli beviljad genom omstruktureringsprogrammet i oktober 2001 (se skäl 65 och följande).

Bank gav ett direkt finansiellt bidrag genom sitt deltagande i konsortielånet, och eftersom Korea Development Bank var ett offentligt organ behövde EG inte fastställa att detta organ hade anförtrotts eller beordrats uppgiften i fråga ([11]). Panelen konstaterade emellertid att EG inte hade fastställt att det uppstod en förmån genom de finansiella bidragen från Korea Development Bank och Korea Exchange Bank enligt artikel 1 b i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder ([12]). Mera specifikt uppgav panelen att EG inte hade undersökt huruvida det fanns likvärdiga lån som Hynix faktiskt hade kunnat få på marknaden och angav även att EG inte hade beaktat de övriga deltagarna i konsortielånet som möjliga riktmärken ([13]).

(17) Enligt kommissionens uppfattning kan de övriga bankernas deltagande i konsortielånet inte utgöra ett korrekt riktmärke för att avgöra förekomsten av en förmån. Som panelen själv noterat måste myndigheterna vid fastställandet av om ett kommersiellt riktmärke föreligger undersöka huruvida dessa lån var så påverkade av de påstådda statliga interventionerna att de inte utgjorde lån som faktiskt kunde erhållas på marknaden ([14]). Kommissionen utförde en grundlig ny undersökning av den omfattande dokumentationen i detta ärende och använde den typ av analys som diskuteras av panelen. På denna grundval fastställde kommissionen att lånen från de övriga banker som deltog i konsortielånet inte kunde utgöra ett lämpligt riktmärke.

(18) För det första måste man se till Hynix mycket dåliga ekonomiska situation vid den tidpunkt då konsortielånet arrangerades. Som det noteras i skäl 19 i förordningen om slutgiltig tull befann sig företaget vid slutet av 2000, då lånet överenskoms, i en mycket kritisk ekonomisk situation. Företaget hade skulder på mer än 9,46 miljarder US-dollar vid utgången av 2000, en summa som var mer än dubbelt så hög som företagets nettovärde och mer än fyra gånger så hög som dess börsvärde. Företaget gick med förlust 2000, ett år under vilket andra stora tillverkare av dram-minnen noterade vinster och som allmänt sett anses ha varit ett mycket bra år för denna bransch. Större delen av företagets skulder skulle förfalla 2001 och företaget stod inför allvarliga likviditetsproblem. Många oberoende analytiker och mäklarfirmor uppgav vid den tidpunkten att företaget inte skulle bli i stånd att generera ett tillräckligt kassaflöde eller kunna avyttra tillgångar för att betala de skuldförbindelser som skulle förfalla. Under sådana omständigheter skulle vinstmaximerande banker som bedriver normal affärsverksamhet inte frivilligt delta i lån med en sådan enorm risk för att betalningsförsummelser skulle inträffa ([15]).

(19) För det andra finns det omfattande dokumentation som visar att de övriga deltagarna i konsortielånet pressades att delta i den samlade omstruktureringen av Hynix skulder. Exempelvis finns det bevisning för att en av deltagarna, Kookmin Bank, tvingades att bevilja ”låntagande bolag i svårigheter” direkta lån. I ett uttalande till USA:s Securities and Exchange Commission uppgav Kookmin Bank följande:

”Sydkoreas regering har främjat och kan som en del av sin politik fortsätta att främja utlåning till vissa typer av låntagare. ***I allmänhet har den gjort detta genom att kräva att banker skall delta i stödprogram för låntagare i svårigheter (t.ex. Hynix) och genom att identifiera sektorer av ekonomin som den önskar stimulera och tillhandahålla lågräntelån till banker och finansiella institut som ger krediter till företag i dessa sektorer.*** På detta sätt har staten främjat hypotekslån till låginkomsttagare och utlåning till teknikföretag. Vi väntar oss att samtliga lån som görs enligt statlig politik kommer att granskas i enlighet med vår politik för kreditvärdering. ***Statens politik kan emellertid påverka oss att ge krediter till vissa sektorer eller på ett sätt som vi inte skulle ha gjort i avsaknad av den statliga politiken***.” ([16])

Det är klart att Kookmin Bank avser Hynix när den hänvisar till ”låntagare i svårigheter”, eftersom Hynix i bankens årsredovisning för 2001 anges som den största enskilda låntagaren med finansiella svårigheter ([17]). Den sydkoreanska staten har vidare investerat i Kookmin

([11]) Panelrapporten, punkt 7.69.
([12]) Panelrapporten, punkt 7.186.
([13]) Panelrapporten, punkt 7.184.
([14]) Panelrapporten, punkt 7.184. Se även fotnot 171, där panelen anger att en undersökning av övriga deltagare är viktig men där den understryker att den inte önskar göra gällande att detta med nödvändighet utgör slutpunkten i en sådan analys, eftersom det måste fastställas huruvida dessa marknadsaktörers beteende är så snedvridet av den statliga interventionen att dessa aktörer inte kan utgöra ett riktmärke för att bedöma den påstådda statliga snedvridningen.
([15]) Förordningen om slutgiltig tull, skäl 19.
([16]) *Kookmin Bank Prospectus, Offering of American Depositary Shares* (18 juni 2002) (bilaga 67 till Micron Technology Italias inlaga av den 14 maj 2003 angående förordningen om provisorisk tull) (vår kursivering).
([17]) Kookmin Bank, *Annual Report (2001)*, s. 58.

Bank, varför detta företag var föremål för revision och granskning av Sydkoreas Board of Audit and Inspection och som sådant var under tryck att följa den sydkoreanska statens politik.

(20) De övriga deltagarna i konsortielånet hade också pressats av Sydkoreas offentliga myndigheter att stödja Hynix. I detta avseende ges i skäl 55 i förordningen om slutgiltig tull utförliga uppgifter om den omfattning i vilken Sydkoreas offentliga myndigheter utövade påtryckningar för att Korea First Bank skulle tillhandahålla Hynix löpande finansiering. I ett möte på hög nivå i ekonomiministeriet i november 2000 inledde Sydkoreas offentliga myndigheter åtgärder för att avhjälpa företagets likviditetssvårigheter och beslutade om undantag från de lagstadgade kreditgränserna för Korea First Bank, Korea Exchange Bank och Korea Development Bank. Panelen undersökte inte bevisningen gällande Korea First Bank, eftersom kommissionen hade dragit slutsatsen att dess medverkan var försumbar. Med hänsyn emellertid till att panelen konstaterade att samma taktik från myndigheternas sida som använts gentemot Korea Exchange Bank utgjorde ett beordrande och att myndigheterna äger 49 % av Korea First Bank, är det rimligt att dra slutsatsen att myndigheterna var i stånd att och också utövade påtryckningar på Korea First Bank i fråga om dess beslut att delta i konsortielånet. Korea Development Bank är ett offentligt organ och panelen konstaterade att Korea Exchange Bank hade beordrats av Sydkoreas offentliga myndigheter. Det faktum att dessa banker deltagit i konsortielånet utgör således inte ett trovärdigt kommersiellt riktmärke. Andra banker som deltog i konsortielånet hade också utsatts för liknande påtryckningar från Sydkoreas offentliga myndigheter. De utövade mycket direkta påtryckningar på Shinhan Bank och KorAm Bank i fråga om förlängning av exportkreditöverenskommelser, som hade ingåtts vid samma tid som konsortielånet. Dessa banker hade dragit slutsatsen att deras exponering mot Hynix redan var för stor och upphävt sitt tidigare beslut att höja exportkredittaken för Hynix. Som en reaktion på detta kritiserade en tjänsteman från Sydkoreas Finansinspektion denna åtgärd som ”otänkbar” ([18]). Sydkoreas offentliga myndigheter ägde 18,3 % av Shinhan Bank och var bankens största aktieägare, och kunde följaktligen utöva ett betydande inflytande över banken. Det står klart att Shinhan Bank inte agerade på ett affärsmässigt sätt, med tanke på att banken utökade sina kreditförlustreserver för Hynix samtidigt som den fortsatte att stödja företaget och med tanke på att den inte uppvisade någon trovärdig kreditanalys avseende stödet till företaget. KorAM Bank fick återigen hot från Sydkoreas offentliga myndigheter när banken vägrade att köpa konvertibla obligationer från Hynix, eftersom den hade beslutat att ett sådant förvärv inte var ekonomiskt sunt. Som en reaktion på dess beslut att inte köpa obligationer fick banken offentlig kritik från en tjänsteman på Finansinspektionen, på ett språk som inte kännetecknar en regering som inte skulle vara involverad i kreditbeslut. Tjänstemannen sade att om banken inte respekterar avtalet, kommer Finansinspektionen inte att förlåta den ([19]). Tjänstemannen uppgav även att Finansinspektionen skulle vidta stränga åtgärder mot banken, som att vägra godkänna nya finansiella instrument och utsätta banken för en strängare revision ([20]). Till följd av dessa hot kapitulerade KorAm Bank och upphävde sitt beslut ([21]), samtidigt som man utökade sina kreditförlustreserver för Hynix och undvek att tillhandahålla en trovärdig kreditanalys för detta finansiella stöd. Av de återstående banker som deltog i konsortielånet ägs Chohung Bank, Woori Bank, NACF, Seoul Bank, Kwangju Bank, Peace Bank, Kyongnam Bank och Industrial Bank of Korea av Sydkoreas offentliga myndigheter, vilket innebär att deras kreditbeslut är påverkade av statens politik. The Housing and Commercial Bank, som till 20 % ägs av Sydkoreas offentliga myndigheter, medgav i en sanningsförsäkran till USA:s Securities and Exchange Commission att man hade fått order från staten i fråga om sina kreditbeslut ([22]). Slutligen hade Pusan Bank, även om myndigheterna inte var delägare i banken, fått order av Finansinspektionen 1999 att avskeda eller ersätta sina högsta chefer, att höja sitt inbetalda kapital med 86,2 miljoner US-dollar före utgången av mars 2000 ([23]), att drastiskt minska sin personal och antalet filialer och avdelningar och att avyttra olönsamma dotterbolag ([24]). Under år 2000 bestraffade Finansinspektionen företagets tidigare och nuvarande chefer för dålig ledning ([25]). Med hänsyn till att myndigheterna på detta sätt kontrollerade Pusan Bank, kan bankens beslut att delta i konsortielånet inte betraktas som ett trovärdigt kommersiellt riktmärke.

(21) För det tredje skulle det vara uppenbart olämpligt att använda Citibank Seoul som ett riktmärke för att fastställa affärsmässigheten av att delta i konsortielånet, av de orsaker som anges i skälen 130–133 i förordningen om slutgiltig tull. För det första samarbetade Citibank Seoul inte i denna undersökning, vilket tvingade kommissionen att förlita sig på tillgängliga uppgifter när det gäller

([18]) ”*Banks Under Fire for Reducing Export Credit Ceilings for HEI*”, *Korea Herald*, 27 januari 2001.

([19]) ”*KorAm Reluctantly Continues Financial Support for Hynix*”, *Korea Times*, 21 juni 2001.

([20]) *Ibid*.

([21]) *Se* ”Koran Bks Complete Purchase of KRW1T Hynix Conn Bond,” *Dow Jones International News*, 20 juni 2001. (”KorAm Banks upphävande av dess styrelses beslut skedde efter det att Finansinspektionen hade varnat för eventuella straffåtgärder mot KorAm Bank när banken hotade att riva upp det tidigare räddningspaketet för Hynix.”)

([22]) *Kookmin/H&CB Prospectus*, 10 september 2001 (Inlaga från Micron Italia efter hörande, 14 februari 2003, bilaga 9).

([23]) ”*Pusan, Kyongnam Banks Receive Conditional Approval from FSS*”, *Korea Herald*, 18 januari 1999.

([24]) *Ibid*.

([25]) ”*Officials of NFLC, Pusan Bank Punished for Mismanagement*”, *Korea Herald*, 29 april 2000.

bankens deltagande. För det andra visar den dokumentation som behandlas i skäl 133 i förordningen om slutgiltig tull på ett ovanligt nära förhållande mellan Sydkoreas offentliga myndigheter och Citibank Seoul, vilket gör att man kan ifrågasätta huruvida bankens beslut om utlåning till Hynix är objektivt. För det tredje var Citibank Seoul en finansiell rådgivare till Hynix när det gäller företagets omstrukturering och det förelåg således en intressekonflikt när det gäller deltagandet i ny utlåning till Hynix ([26]). Citibank Seoul hade inte gett kredit till Hynix innan banken blev finansiell rådgivare till företaget. För det fjärde erkände panelen själv att Citibank Seoul inte kunde utgöra en grund för att avgöra huruvida kreditgivning till Hynix skedde på grundval av kommersiella överväganden ([27]).

(22) Till slut är det viktigt att notera att Hynix upphörde med sina räntebetalningar på konsortielånet nästan omedelbart efter det att lånet hade beviljats. Som det sägs i skäl 87 i förordningen om slutgiltig tull hade företaget inte gjort några betalningar på det konsortielån som det hade beviljats i januari 2001.

(23) På grundval av det som sägs ovan kan slutsatsen dras att ingen av de sju övriga deltagarna i konsortielånet kan utgöra ett lämpligt riktmärke för att bedöma affärsmässigheten hos de delar av lånet som beviljats av Korea Exchange Bank och Korea Development Bank eller storleken av den förmån som dessa lån innebär för Hynix.

(24) På denna grundval kan deltagandet av Korea Exchange Bank och Korea Development Bank i konsortielånet fortfarande anses utgöra en utjämningsbar subvention som innebär att Hynix beviljas en förmån. Som det emellertid sägs i skäl 37 i förordningen om slutgiltig tull har det, för att undvika dubbelräkning, inte skett någon utjämning av de subventioner som beviljats genom detta konsortielån, eftersom det i efterhand förlängdes och ingick i åtgärderna i oktober 2001. Slutsatserna om denna åtgärd behöver således inte ändras.

([26]) Förordningen om provisorisk tull, skäl 87.

([27]) Fotnot 185 i panelrapporten:
”Även om det helt visst är riktigt att Citibank, och dess dotterbolag SSB, inte alls är statligt ägda, anser vi att EG i tillräcklig mån har visat att det nära sambandet med staten och den särskilda rollen som finansiell rådgivare till Hynix under hela omstruktureringen gör Citibank särskilt olämplig som en lämplig marknadsreferens för att bedöma huruvida statens finansiella bidrag gavs enligt normala marknadsvillkor, eller om det tvärtom innebar att Hynix beviljades en förmån. Detta gäller särskilt med tanke på Citibanks mycket låga deltagande i Hynix, och att dess andel i den samlade utlåningen till Hynix i oktober 2001 endast utgjorde 1,3 %. (Preliminärt fastställande, punkt 93).”

1.4 *Beräkning av förmånens storlek*

(25) I punkt 7.215 i sin rapport fann panelen att beräkningen av storleken av de förmåner som beviljats genom respektive finansiella bidrag inte var förenlig med artikel 1.1 b och artikel 14 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Sydkoreas offentliga myndigheter hade inte gjort några framställningar för att ifrågasätta själva bestämmelserna i grundförordningen eller i riktlinjerna ([28]) när det gäller beräkningen av förmånernas storlek. Panelrapporten behandlade således endast hur EG hade tillämpat dessa bestämmelser och beräknat förmånernas storlek i fråga om de åtgärder som avses i detta förfarande (förordningen om slutgiltig tull).

(26) Panelen ansåg i synnerhet att EG hade agerat i strid med artikel 1.1 b och artikel 14 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder genom att utgå från att storleken av den förmån som beviljats genom respektive finansiella bidrag, som i allmänhet gavs i form av lån, garantier eller eget kapital, skulle beräknas som om samtliga finansiella bidrag utgjorde just bidrag, oavsett deras respektive löptider och villkor. Panelen ansåg att beräkningen av förmånernas storlek borde baseras på den förmån som uppstod för mottagaren, inte på kostnaden för den som tillhandahållit bidraget. Panelen ansåg vidare att tillhandahållandet i detta fall av medel till Hynix i form av lån, garantier och eget kapital kan ha varit av mindre värde för företaget än om medlen hade tillhandahållits i form av bidrag. Panelen motiverade sitt resonemang med att medlen skulle komma att redovisas som skulder i Hynix balansräkning eller leda till en utspädning av de befintliga aktieägarnas ägandeanspråk på företaget ([29]).

(27) Panelen ansåg att den korrekta utgångspunkten enligt WTO-lagstiftningen för EG i detta fall måste vara att söka efter ett alternativt riktmärke som en grund för beräkningen av förmånens storlek. I punkt 7.213 i sin rapport hänvisade panelen särskilt till ”ett likvärdigt lån som man hade kunnat få på marknaden” (artikel 14 b i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder) och ”ett likvärdigt affärsmässigt lån utan en statlig lånegaranti” (artikel 14 a i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder). För att ange exempel hänvisade panelen även till ”skräpobligationer” och ”blodsugarmedel” (*vulture funds*) ([30]).

([28]) Riktlinjer för beräkning av subventionsbeloppet i undersökningar avseende utjämningstull (EGT C 394, 17.12.1998, s. 6) (nedan kallade ”riktlinjerna”).

([29]) Panelrapporten, punkterna 7.211 och 7.212.

([30]) Panelrapporten, fotnot 186.

(28) Panelen observerade att det kan finnas situationer där ett jämförbart riktmärke inte förekommer och att den undersökande myndigheten hade och har betydande frihet när det gäller att välja ett rimligt tillvägagångssätt för att beräkna förmånens storlek för Hynix ([31]).

(29) För vart och ett av de relevanta finansiella bidrag som omfattas av den berörda åtgärden gjorde kommissionen mot bakgrund av panelens slutsatser en ny granskning av alla relevanta omständigheter och underlag, och beaktade därvid samtliga synpunkter från de berörda parterna, särskilt i fråga om möjliga alternativa riktmärken, inklusive skräpobligationer och ”blodsugarmedel”. För varje relevant finansiellt bidrag fastställde kommissionen på nytt förmånens storlek för Hynix.

(30) Kommissionen granskade inte på nytt eller gjorde några nya fastställanden i fråga om sådana materiella eller förfaranderelaterade frågor som bekräftats i panelens rapport eller som panelen inte funnit vara oförenliga med WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Detta gäller bl.a. Hynix ekonomiska situation eller värde, villkoren på marknaden för dram-minnen och på de finansiella marknaderna och användningen av tillgängliga uppgifter. Kommissionen begränsade sig till den specifika fråga som är föremål för panelens slutsatser: förekomsten av alternativa riktmärken.

(31) Vid sitt nya fastställande baserade kommissionen sin beräkning av subventionens storlek på metoden ”förmån för mottagaren” och inte på metoden ”kostnad för staten”, i enlighet med artikel 6 i grundförordningen och panelens resonemang, fastställandena i förordningen om slutgiltig tull och kommissionens praxis ([32]). I detta avseende noterar kommissionen att ett av huvudinslagen i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder (artikel 14) efter Uruguayrundan är en bekräftelse av att metoden ”förmån för mottagaren” normalt kommer att gälla framför metoden ”kostnad för staten”. Kommissionen observerar vidare att den första metoden i allmänhet kommer att leda till ett större subventionsbelopp än den senare metoden, eftersom den förutsätter en jämförelse med marknadsmässigt tillgänglig finansiering snarare än statlig finansiering. Följaktligen skulle metoden ”kostnad för staten” i allmänhet inte förväntas leda till ett större subventionsbelopp än metoden ”förmån för mottagaren”.

([31]) Panelrapporten, punkt 7.213.

([32]) Panelen hänvisar till kostnaden för den som tillhandahåller det finansiella bidraget, dvs. Sydkoreas offentliga myndigheter och de privata banker som dessa kan ge instruktioner till.

(32) I enlighet med panelens resonemang granskade kommissionen följaktligen de finansiella bidragen ”ur mottagarens synvinkel”, genom att göra en objektiv undersökning av dokumentationen i ärendet. Kommissionen undersökte inte en eller flera Hynix-chefers eventuella subjektiva sinnestillstånd vid tidpunkten i fråga. Snarare undersökte den vilket belopp förmånen objektivt sett skulle ha motsvarat för ett företag som vid den tidpunkten skulle befinna sig i exakt samma situation som Hynix. En beräkning av förmånens storlek ur mottagarens synvinkel innebär inte att man byter från ett objektivt tillvägagångssätt till ett subjektivt tillvägagångssätt.

1.5 *Garanti från Korea Export Insurance Corporation för exportkrediter (höjning av D/A-resursen) till ett belopp av 600 miljoner US-dollar*

(33) Panelen sammanfattade omständigheterna kring garantin från Korea Export Insurance Corporation på följande sätt:

”7.85 Den andra åtgärd som konstaterats utgöra en subvention var utökningen av en garanti från Korea Export Insurance Corporation (nedan kallat ”exportförsäkringsinstitutet”), som är Sydkoreas officiella exportkreditorgan. Exportförsäkringsinstitutet tillhandahåller exportförsäkringar och exportgarantier i syfte att hantera den risk som är förbunden med utländska transaktioner. I januari 2001 höjde 14 banker, som var kreditgivare till Hynix, taket för den exportkreditresurs för D/A-dokument (dokument mot accept) som Hynix beviljats från 800 miljoner US-dollar till 1,4 miljarder US-dollar, en höjning på 600 miljoner US-dollar. Exportförsäkringsinstitutet beviljade en kortfristig exportkreditförsäkring för den höjda D/A-resursen när det gäller transaktioner mellan Hynix och dess utländska dotterbolag. Det innebär att Hynix kasserar in den förutsedda betalningen för exporttransaktionen från de berörda banker som innehar D/A-dokumenten. Den närstående importören i bestämmelselandet betalar därefter för de berörda varorna direkt till bankerna i utbyte mot D/A-dokumenten. Hynix betalar en garantipremie till exportförsäkringsinstitutet och ränta till de berörda bankerna för de D/A-belopp som tagits ut tills importören har gjort den slutliga betalningen. Försäkringen från exportförsäkringsinstitutet täcker de belopp som skall betalas till bankerna och som inte kan drivas in till följd av att antingen exportören eller importören har gått i konkurs.” ([33])

([33]) Panelrapporten, punkt 7.85.

(34) Panelen konstaterade att EG på grundval av tillgänglig dokumentation hade kommit till den rimliga och välmotiverade slutsatsen att garantin från exportförsäkringsinstitutet innebar att Hynix beviljades en förmån ([34]). Panelen erinrade om att exportförsäkringsinstitutet självt hade haft tvivel huruvida Hynix skulder borde omfattas av en garanti och hade begärt en egen garanti från Sydkoreas offentliga myndigheter ([35]). När det gäller förmånens storlek anges det emellertid i panelrapporten att EG i syfte att efterleva WTO-lagstiftningen borde göra en ny undersökning av frågan beträffande förekomsten av alternativa riktmärken för beräkningen av förmånen för Hynix ([36]).

(35) Som panelen observerat kan frågan om förmåner när det gäller statliga garantier undersökas ur mer än en synvinkel ([37]).

(36) En rimlig metod för att undersöka storleken av den förmån som beviljas genom denna åtgärd skulle kunna vara att jämföra den statliga garantin med en jämförbar garanti som tillhandahålls på marknaden ([38]).

(37) En annan rimlig metod nämns i artikel 6 b i grundförordningen (som allmänt motsvarar artikel 14 b i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder), som hänvisar till offentliga lån, och artikel 6 c i grundförordningen (som allmänt motsvarar artikel 14 c i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder), som hänvisar till offentliga lånegarantier ([39]). I detta fall utgör ”lån med offentlig lånegaranti” det löpande skuldbelopp som Hynix-gruppen står för, via dess närstående importörer i olika exportländer, gentemot bankerna i fråga om de exporttransaktioner för vilka betalning inte gjorts men för vilka bankerna redan förskotterat medel till Hynix. Det finansiella bidrag som avses i denna undersökning är höjningen av resurstaket med 600 miljoner US-dollar. Det samlade taket för resursen i fråga uppgick dock till 1,4 miljarder US-dollar.

(38) Kommissionen gjorde en ny granskning av den omfattande dokumentationen i detta ärende och undersökte huruvida det fanns något relevant riktmärke som kunde ligga till grund för beräkningen av förmånens storlek. Först undersökte kommissionen huruvida Hynix hade beviljats nya lån vid den tidpunkt då höjningen på 600 miljoner US-dollar beviljades. Dokumenten visar dock att några nya affärsmässigt jämförbara lån inte hade beviljats. Därefter sökte kommissionen efter kontrollerad bevisning avseende kostnaderna och villkoren för en jämförbar affärsmässig garanti eller ett ”jämförbart kommersiellt lån utan offentlig lånegaranti” som Hynix eller ett annat företag i en jämförbar situation träffat överenskommelse om vid tidpunkten i fråga. Ett jämförbart affärsmässigt lån skulle i det ideala fallet ha ungefär samma storlek, avse samma eller en liknande ekonomisk verksamhetssektor, avse en jämförbar åtgärd, t.ex. exportkreditförsäkring, och ha ingåtts vid ungefär samma tidpunkt. Det kunde inte innefatta någon statlig garanti, uttryckligen eller implicit, och skulle behöva avse ett företag med en ekonomisk situation som var jämförbar med Hynix.

(39) På grundval av denna granskning fastställde kommissionen att det inte fanns några tillförlitliga uppgifter i dessa frågor. Kommissionen kunde inte finna något riktmärke när det gäller själva företaget Hynix. De lån som Hynix beviljats hade i allmänhet antingen tillhandahållits av Sydkoreas offentliga myndigheter eller av banker som anförtrotts denna uppgift av dessa myndigheter eller av dem beordrats till det, och räntesatsen för konsortielånet kunde inte heller utgöra ett lämpligt riktmärke av de orsaker som anges i skälen 17–20. Utlåningen från Citibank Seoul utgjorde inte heller något lämpligt riktmärke av de orsaker som anges i skäl 21. Citibank Seouls deltagande var inte tillräckligt stort, var påverkat av andra kreditgivares samt myndigheternas deltagande och var dessutom snedvridet till följd av både dess intresse tillsammans med SSB som finansiell rådgivare till Hynix och dess långsiktiga relation med Sydkoreas offentliga myndigheter. Under alla omständigheter samarbetade Citibank Seoul inte i undersökningen.

(40) Till följd av Hynix ekonomiska situation finns det inga företagsspecifika riktmärken som kan användas och det finns inga uppgifter om lån till företag med en liknande ekonomisk situation. De tillgängliga uppgifterna visar också att Hynix inte erhöll och inte hade kunnat erhålla relevanta medel på marknaden ([40]). Exportförsäkringsinstitutets program för exportkreditgarantier och obligationsprogrammet från Korea Development Bank var i kraft under hela 2001. Under denna period var Hynix enligt alla mått inte kreditvärdigt. Företagets redan svåra

([34]) Panelrapporten, punkterna 7.189–7.192.
([35]) Panelrapporten, punkt 7.189.
([36]) Panelrapporten, punkt 7.213.
([37]) Panelrapporten, punkt 7.189.
([38]) Panelrapporten, punkt 7.189.
([39]) Panelrapporten, punkt 7.189.
([40]) Förordningen om slutgiltig tull, skälen 87 och 101–112.

ekonomiska situation hade försämrats märkbart under 2000, då företaget noterade en nettoförlust på över 2 biljoner won. Vid utgången av 2000 uppgick Hynix totala skulder till 8 biljoner won och företagets balanslikviditet, som mäter i vilken utsträckning ett företags omsättningstillgångar täcker dess kortfristiga skulder, var 0,33 ([41]). Företagets nettovinstmarginal sjönk från 2,08 % under 1999 till – 24,03 % under 2000 (när branschen för dram-minnen gick bra som helhet) och till – 93,83 % under 2001 ([42]). Det står klart att Hynix under 2000 och 2001 inte kunde generera ett tillräckligt kassaflöde för att täcka sina befintliga skulder, och än mindre nya skulder.

(41) Marknadsanalytiker höll med om att Hynix inte var kreditvärdigt under denna period. Företagets kreditvärdighet enligt Standard & Poor's var B- i mars 2001, CCC+ i augusti 2001 och "selective default" i oktober 2001. I januari 2001 sade UBS Warburg att Hynix avtal om lånerefinansiering med Korea Development Bank bara medförde att problemen sköts upp utan att lösa företagets kärnproblem, dvs. att det inte var lönsamt och inte betalade av sina skulder tillräckligt snabbt med hjälp av internt kassaflöde eller avyttring av tillgångar ([43]). UBS Warburg uppgav också att företagets bristande produktdiversifiering var en källa till oro och att dess överdrivna fokusering på de vanligaste typerna av dram-minnen skulle bidra till försämrade ekonomiska fundamenta under hela första halvåret 2001 ([44]). Deutsche Bank beskrev i februari 2001 också företagets problem med kassaflödet i klarspråk och ansåg att det mest kritiska problemet var dess konstant dåliga kassaflöde. Enligt banken var det osannolikt att den sydkoreanska staten skulle vara villig att lämna företaget i sticket och företagets finansiella kris skulle fortsätta att avsevärt hindra dess förmåga att återhämta sig, eftersom dram-sektorn var den kanske mest kapitalintensiva sektorn inom halvledarbranschen och kännetecknades av ett konstant behov av att modernisera den tekniska processen ([45]).

(42) I en artikel i Korea Herald i februari 2001 ([46]) sade en annan marknadsexpert att med hänsyn till att kreditrisken fortfarande var utpräglad och förföljde investerare trodde han inte att fritt kapital skulle flöda till företagsobligationer med ett betyg under BBB+. Detta sammanfaller med den första perioden för exportförsäkringsinstitutets garantiprogram och obligationsprogrammet från Korea Development Bank. I artikeln betonas vidare skillnaden i avkastning mellan obligationer med god kreditriskvärdering (investment grade) och skräpobligationer och sägs att detta tyder på att investerare fortsätter att undvika företagsobligationer med lågt betyg, vilket innebär att skillnaden mellan obligationer med hög kreditriskvärdering och skräpobligationer blir den största möjliga. I en rapport i pressen i juni 2001 sades det att investerare hade börjat söka sig nedåt den asiatiska kreditkurvan, men att de fortfarande saknade modet att studera företag med kreditbetyg under den nedersta delen av "investment grade" vid BBB-. Endast företag med ett starkt kassaflöde, förmåga att betala av skulder och med tillväxtutsikter skulle kunna göra dem intresserade ([47]). Enligt en annan rapport var det särskilt under andra halvåret av förra året nästan omöjligt för företag att emittera skräpobligationer baserade på företagets egen kreditvärdighet och att marknaden för skräpobligationer existerade genom "primära obligationsförpliktelser mot säkerhet" (*primary collateralised bond obligations – CBO*), "låneförpliktelser mot säkerhet" (*collateral loan obligations – CLO*) och en statligt initierad plan för refinansiering av obligationer ([48]).

(43) Kommissionen bekräftar följaktligen sin ursprungliga slutsats om att Hynix inte nådde upp till det betyg (investment grade) som krävs av investerare i marknaden för skräpobligationer och att den typ av kapitalmarknader som panelen avser inte var tillgänglig under undersökningsperioden för företag med så dåliga utsikter som Hynix. Av detta följer att de uppgifter som finns i dokumentationen inte medger att man fastställer ett tillförlitligt riktmärke avseende sådana marknader.

(44) Kommissionen kan således dra den rimliga och objektiva slutsatsen att det inte finns något alternativt kommersiellt riktmärke i detta fall. Under dessa omständigheter finner kommissionen därför att förmånens storlek för Hynix inte kan överstiga lånets hela belopp, med tillägg av effektiv ränta och kostnaderna för indrivning eller försök till indrivning vid betalningsförsummelse. Eftersom det inte heller finns några tillförlitliga uppgifter i dokumentationen om de senare nämnda ytterligare kostnaderna, har kommissionen begränsat sig till lånets hela belopp. Kommissionen anser att denna slutsats får fullt stöd av dess (oförändrade) fastställanden rörande företagets ekonomiska situation och värde och situationen på drammarknaden samt de finansiella marknaderna, och att slutsatsen är förenlig med grundförordningen och riktlinjerna.

([41]) Målet för hälsosamma företag är minst 2,0 och ett värde under 1,0 tyder på att företaget har extremt dåliga finanser. Expertrapport av Anthony Saunders, s. 12. Kommissionen noterar att även om Hynix balanslikviditet förbättrades något och uppgick till 0,65 under 2001, berodde denna förbättring bara på omstruktureringsprogrammet i oktober 2001, som gjorde det möjligt för företaget att drastiskt minska den kortfristiga andelen av sina långfristiga skulder och därmed sina kortfristiga skulder. *Ibid.*

([42]) Saundersrapporten, s. 18.

([43]) *Korea Daily Comment: Hyundai Electronics*, UBS Warburg, 4 januari 2001, s. 2 (Inlaga från Micron Italia efter hörande, 14 februari 2003, bilaga 64).

([44]) *Hyundai Electronics*, UBS Warburg, 8 januari 2001, s. 7 (Inlaga från Micron Italia efter hörande, 14 februari 2003, bilaga 19).

([45]) "*Hyundai Electronics Inc. Digging a Deeper Hole*", Deutsche Bank, 23 februari 2001, s. 8 (Inlaga från Micron Italia efter hörande, 14 februari 2003, bilaga 66).

([46]) *The Korea Herald*, 15 februari 2001.

([47]) *Reuters News*, 21 juni 2001.

([48]) *The Korea Herald*, 13 juni 2001.

(45) Med tanke på WTO-panelens resonemang undersökte kommissionen emellertid, som ett undantagsfall och enbart till följd av det resonemanget, också huruvida det i avsaknad av något relevant riktmärke skulle kunna finnas någon annan referens som kunde utgöra ett ställföreträdande riktmärke, justerat vid behov för att ta hänsyn till de särskilda omständigheterna i fallet. Ett sådant ställföreträdande riktmärke skulle exempelvis kunna baseras på marknadsräntan, med tillägg av en riskpremie som återspeglar risken för betalningsförsummelse för företag med jämförbar risk. Vid en beräkning av ett sådant riktmärke skulle man beakta lånets löptid, en referensränta som skulle betalas av ett kreditvärdigt företag, sannolikheten för att ett icke-kreditvärdigt företag försummar att betala inom en angiven tidsperiod och sannolikheten för ett kreditvärdigt företags betalningsförsummelse inom samma period. Detta tillvägagångssätt skulle baseras på den vanliga uppfattningen att när en kreditgivare beviljar ett icke-kreditvärdigt företag ett lån är sannolikheten högre för att låntagaren inte kommer att återbetala lånet. På grund av denna högre risk för betalningsförsummelse kommer kreditgivaren att kräva en högre ränta som står i proportion till den ökade risken för betalningsförsummelse. I grunden innebär det att man utgår från den ränta som är tillgänglig på marknaden för kreditvärdiga låntagare och adderar en riskpremie som beaktar den ökade risken i samband med utlåning till icke-kreditvärdiga företag.

(46) För att följa panelens rapport i detta fall använde kommissionen följande ekvation vid beräkningen av en lämplig referensränta för icke-kreditvärdiga företag:

$$ib = [(1-qn)(1+if)n/(1-pn)]1/n -1$$

där

n = lånets löptid

ib = referensränta för en icke-kreditvärdig låntagare

if = den långfristiga ränta som ett kreditvärdigt företag skulle betala

pn = sannolikhet för att ett icke-kreditvärdigt företag försummar att betala inom n år

qn = sannolikhet för att ett kreditvärdigt företag försummar att betala inom n år.

(47) Vid beräkningen använde kommissionen som ränta för kreditvärdiga företag (eller ”marknadsränta”) i fråga om lån i US-dollar den genomsnittliga utlåningsräntan för lån i US-dollar under 2001, som enligt IMF:s International Financial Statistics Service uppgick till 6,922 %. Även om den kredit som Hynix beviljats på grundval av garantin var kortfristig var den åtgärd som är föremål för denna undersökning, dvs. själva garantin, faktiskt en typ av löpande kredit. Kommissionen använde uppgifter från Moody's Investor Service för att beräkna sannolikheterna för betalningsförsummelse i fråga om kreditvärdiga och icke-kreditvärdiga företag. För sannolikheten i fråga om icke-kreditvärdiga företag använde kommissionen sannolikheten för att företag med en kreditvärdighet mellan Caa och C skulle försumma att betala under den relevanta åtgärdens löptid (dvs. ett år i fråga om exportförsäkringsinstitutets garanti). Vid beräkningen av sannolikheten för att ett kreditvärdigt företag skulle försumma att betala under den berörda åtgärdens löptid utgick kommissionen från ackumulerade uppgifter för företag med god kreditriskvärdering (investment grade). Sannolikheten för att ett icke-kreditvärdigt företag under 2001 skulle försumma att betala inom ett år var enligt uppgifter från Moody's 34,34 %. Sannolikheten för att ett kreditvärdigt företag under 2001 skulle försumma att betala inom ett år var 0,13 %. Detta medför enligt ekvationen en sammanlagd ränta på 62,7 %. Den ränta som Hynix skulle betala för lånen i US-dollar uppgick däremot till 8,33 %, vilket innebär en sammanlagd räntedifferens på 54,37 %.

(48) Kommissionen erinrar om att när man har fastställt att förmånen motsvarar det finansiella bidragets fulla belopp (i detta fall ett lån eller en lånegaranti) betraktar kommissionen i normala fall denna förmån som en icke-återkommande subvention och fördelar den över en tidsperiod som motsvarar den normala avskrivningsperioden för anläggningstillgångar i den berörda branschen. Kommissionen gör en fördelning enligt den linjära avskrivningsmetoden och höjer inte förmånens totala belopp genom att använda en metod som beaktar pengars tidsvärde – den adderar endast ränta till varje årligt belopp. Fördelningsperioden var i detta fall fem år och några ytterligare kostnader adderades inte till lånets fulla belopp som det förklaras i skäl 44, vilket innebär att 20 % av det finansiella bidraget fördelades på varje år.

(49) Om kommissionen hade gjort en sådan räntejämförelse som beskrivs i skälen 45–47 hade förmånen (dvs. skillnaden mellan referensräntan och den faktiska räntan) betraktats som en återkommande subvention. Det subventionsbelopp som fördelas på varje år skulle ha motsvarat räntedifferensen multiplicerad med lånets faktiska belopp. Beroende på räntedifferensens storlek, lånevillkoren och avskrivningsperiodens längd kan således den årliga förmån som erhålls genom en sådan räntejämförelse bli större eller mindre än den förmån som blir resultatet av kommissionens ursprungliga metod.

(50) I detta fall resulterar kommissionens ursprungliga metod i ett årligt fördelat förmånsbelopp på 20 % av det finansiella bidraget. Beroende på lånets exakta villkor, dvs. huruvida mottagaren betalar både ränta och kapital eller bara ränta varje år, skulle detta belopp nås med en räntedifferens på minst 20 % och högst ca 35 % per år. Den faktiska räntedifferensen i detta fall är 54,37 %. Detta innebär att en strikt tillämpning av denna metod skulle leda till ett mycket högre belopp av utjämningsbara subventioner fördelat på omsättningen, 12,8 % i stället för 5,1 % som ursprungligen beräknats av kommissionen.

(51) Följaktligen anser kommissionen att dess ursprungliga metod var och är rimlig i detta fall. Det är bara i extremfall som kommissionen fastställer att förmånens storlek motsvarar lånets hela belopp (dvs. när det inte finns någon realistisk möjlighet att lånet återbetalas) och under sådana omständigheter är referensräntan vanligtvis extremt hög. Räntedifferensmetoden kommer därför ofta att leda till ett högre förmånsbelopp än en enkel fördelning av lånets nominella belopp över tiden. Mot bakgrund av detta har kommissionen använt det mera försiktiga av de två alternativen för att garantera att subventionens storlek inte överskattas, och lånets nominella belopp kommer att ligga till grund för beräkningen av förmånens maximala storlek.

(52) På denna grundval uppgår den förmån, sett till värdet, som beviljats genom exportförsäkringsinstitutets garanti till 5,1 % av exportomsättningen.

1.6 *Obligationsprogram från Korea Development Bank*

(53) Panelen sammanfattade omständigheterna kring obligationsprogrammet från Korea Development Bank på följande sätt:

”7.88 Det tredje program som konstaterats utgöra en subvention var obligationsprogrammet från Korea Development Bank, till vilket Hynix beviljades tillträde den 4 januari 2001. Detta programs löptid var i grunden ett år (2001) och inrättades av staten som ett svar på den finansiella instabilitet i Sydkorea som skulle vållas av att en stor mängd obligationer som emitterats av ett fåtal bolag (däribland Hynix) skulle förfalla samtidigt. Inom ramen för detta program förlängdes förfallande skulder och lades om för investerarna. Ett deltagande bolag återbetalade själv 20 % av sina förfallande företagsobligationer och Korea Development Bank övertog ansvaret för de återstående 80 %. Detta utgjorde programmets första fas. Av de 80 % som ursprungligen övertagits av Korea Development Bank såldes 20 % av obligationerna till företagets kreditgivande banker i proportion till bankernas skuldexponering mot företaget. 70 % lades om för försäljning till investerare som obligationsförpliktelser mot säkerhet eller låneförpliktelser mot säkerhet, täckta av en garanti från Korea Credit Guarantee Fund (*), medan Korea Development Bank behöll de återstående 10 %. Deltagande bolag var tvungna att återköpa minst 3 % av obligationsförpliktelserna mot säkerhet och 5 % av låneförpliktelserna mot säkerhet (**).

7.89 Intresserade företag fick omfattas av programmet efter att ha nominerats av den största kreditgivande banken och efter ett godkännande av Creditors Financial Institutions Council (nedan kallat ”kreditrådet”), som baserades på en bedömning av företagets ekonomiska framtid. Kreditrådet bestod av företrädare för Korea Credit Guarantee Fund, Korea Development Bank och 17 andra kreditgivande banker (***). Kreditrådet hade sista ordet angående vilka företag som skulle få delta i programmet. Om banker som stod för 75 % av lånen till ett företag gick med på att företaget deltog i programmet ansåg kreditrådet att beslutet var enhälligt. För att få ingå i programmet måste ett företag kunna återbetala 20 % av sina förfallande obligationer, normalisera sin affärsverksamhet genom en räddningsplan, ha ett kreditbetyg under A men högre än BB och gå med på varje förändring av majoritetsaktieinnehavet som begärs av de kreditgivande bankerna eller på att företagsledningen byts ut vid fall av insolvens. Hynix, med ett kreditbetyg på BBB-, beviljades tillträde till programmet den 4 januari 2001. Sammanlagt sex företag beviljades tillträde, varav fyra, däribland Hynix, tillhörde Hyundai-gruppen (****) EG fann att de obligationsförvärv som Korea Development Bank gjorde inom ramen för detta program utgjorde ett finansiellt bidrag från staten som innebar att företaget beviljades en förmån.

(*) ”Obligationsförpliktelser mot säkerhet” och ”låneförpliktelser mot säkerhet” är värdepapper med säkerhet i bakomliggande tillgångar som säljs till investmentbolag.

(**) Preliminärt fastställande, punkterna 47 och 48.

(***) Id., punkt 49.

(****) Id., punkterna. 49–52. EG anger att programmets budget uppgick till 6,2 biljoner won, varav 2,9 biljoner hade öronmärkts för Hynix. De slutliga utgifterna uppgick till 2,9 biljoner won, varav 1,2 biljoner (41 %) användes för Hynix och 38 % användes för de tre övriga Hyundai-företagen.” ([49])

(54) Panelen konstaterade att EG på grundval av tillgänglig dokumentation hade kommit till den rimliga och välmotiverade slutsatsen att obligationsprogrammet från Korea

([49]) Panelrapporten, punkterna 7.88 och 7.89.

Development Bank innebar att Hynix beviljades en förmån. Panelen erinrade om att obligationsprogrammet hade inrättats av Sydkoreas offentliga myndigheter och i praktiken garanterades av dem ([50]). När det gäller förmånens storlek anges det emellertid i panelrapporten att kommissionen i syfte att efterleva WTO-lagstiftningen borde göra en ny undersökning av frågan beträffande förekomsten av alternativa riktmärken.

(55) Som panelen observerat kan frågan om förmåner, åtminstone när det gäller statliga garantier, undersökas från mer än en synvinkel, ([51]) och vid en tillämpning av riktlinjerna i artikel 14 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder har en undersökande myndighet ett stort handlingsutrymme ([52]). Exempelvis obligationsprogrammet från Korea Development Bank uppvisar några av de egenskaper som kännetecknar en garanti, eftersom hela åtgärden inrättades och stöddes av Sydkoreas offentliga myndigheter eller ett sydkoreanskt offentligt organ och i praktiken garanterades av dem eller ett sådant organ. En rimlig metod för att undersöka storleken av den förmån som beviljas genom denna åtgärd skulle således kunna vara att jämföra den statliga garantin med en jämförbar garanti som tillhandahålls på marknaden. Obligationsprogrammet skulle också kunna undersökas mot bakgrund av artikel 6 b i grundförordningen (som allmänt motsvarar artikel 14 b i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder), som hänvisar till offentliga lån, och artikel 6 c i grundförordningen (som allmänt motsvarar artikel 14 c i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder), som hänvisar till offentliga lånegarantier.

(56) Kommissionen gjorde en ny granskning av dokumentationen för att undersöka huruvida det fanns något relevant riktmärke som kunde ligga till grund för beräkningen av förmånens storlek. Den sökte efter kontrollerad bevisning avseende en jämförbar statlig garanti, ett ”jämförbart kommersiellt lån” eller ett ”jämförbart kommersiellt lån utan offentlig lånegaranti” som Hynix eller ett annat företag i en jämförbar situation träffat överenskommelse om vid tidpunkten i fråga. Ett jämförbart affärsmässigt lån skulle i det ideala fallet ha ungefär samma storlek, avse samma eller en liknande ekonomisk verksamhetssektor, avse en jämförbar åtgärd och ha ingåtts vid ungefär samma tidpunkt. Det kunde inte innefatta någon statlig garanti, uttryckligen eller implicit, och skulle behöva avse ett företag med en ekonomisk situation som var jämförbar med Hynix.

(57) Till följd av denna nya granskning fastställde kommissionen att ett kommersiellt riktmärke som uppfyllde dessa kriterier inte var tillgängligt i detta fall. Hynix sålde inte några företagsobligationer på den kommersiella marknaden vid den tidpunkt då det deltog i obligationsprogrammet från Korea Development Bank. Ett av de tre kriterierna för deltagande i obligationsprogrammet var dessutom att företaget i fråga inte kunde erhålla lån eller sälja obligationer på den normala marknaden. Som noteras i skäl 53 i förordningen om slutgiltig tull tillhandahöll Hynix vidare ingen dokumentation som visade att det hade försökt få utländska krediter under denna period. Det faktum att det internationella kreditvärderingsinstitutet Standard & Poor's nedgraderade företagets skulder till kreditbetyget B- (speculative grade) gör det dessutom osannolikt att företaget skulle ha kunnat erhålla utländska lån eller sälja obligationer på utländska marknader, även om det hade försökt. Till och med Sydkoreas regering noterade i januari 2001 att Hynix befann sig i en situation av teknisk insolvens ([53]).

(58) Annan utlåning till Hynix under samma period som Korea Development Bank förlängde företagets förfallande obligationer kan inte utgöra en grund för att mäta huruvida företaget beviljats en förmån. Av de orsaker som anges i skälen 17–22 kan de lån som ingår i konsortielånet inte tjäna som en lämplig grund för jämförelse. Utlåningen inom ramen för konsortielånet var så snedvriden av statens intervention att den inte kan utgöra ett rimligt kommersiellt riktmärke för att mäta huruvida en förmån har uppstått eller storleken av denna förmån. I detta avseende erinrar kommissionen om att konsortielånet hade blivit möjligt genom att Sydkoreas offentliga myndigheter beslutade om undantag från utlåningstaken för de tre viktigaste deltagarna i lånet. Om dessa tre banker inte hade deltagit i konsortielånet, är det oklart om lånet över huvud taget hade blivit av, eftersom undertecknandet då hade varit alldeles otillräckligt ([54]).

([50]) Panelrapporten, punkterna 7.194–7.199.
([51]) Panelrapporten, punkt 7.189.
([52]) Panelrapporten, punkt 7.213.
([53]) Se ”*Direct Intervention by the Government in Supporting Hynix*”, *Korea Economic Daily*, den 28 augusti 2001 (rapport om den sydkoreanska nationalförsamlingens upptäckt av skriftväxling mellan ekonomiministeriet och exportförsäkringsinstitutet i vilken det senare instrueras att ge stöd till Hynix) (Bilaga 1 till Micron Technology Italias inlaga av den 14 maj 2003 angående förordningen om provisorisk tull).
([54]) Som det sägs i skäl 53 i förordningen om slutgiltig tull hade Hynix ursprungligen begärt ett konsortielån på 1 biljon won, men kunde bara erhålla 800 miljarder won. Om de tre banker som stod för 300 miljarder av den sammanlagda summan på 800 miljarder won inte hade kunnat delta, i avsaknad av specifikt tillstånd från Sydkoreas offentliga myndigheter, är det högst tveksamt att de kvarvarande bankerna skulle ha beviljat lånet.

(59) De konvertibla obligationer som förvärvades av privata organ som en del av omstruktureringsprogrammet i maj 2001 kan inte heller utgöra ett riktmärke, eftersom dokumentationen visar att den statliga inblandningen var så pass stor att de privata kreditgivarnas deltagande inte kan utgöra en lämplig måttstock för att mäta den affärsmässiga rimligheten med förvärvet av konvertibla obligationer, även om dokumentationen inte räcker till för att fastställa att organen anförtrotts denna uppgift eller beordrats till den. De kreditgivande bankerna erkände själva i en resolution (*Creditor Financial Institution resolution*) av den 7 maj 2001 att Hynix inte kunde betala av sina skulder i maj 2001 ([55]). Sydkoreas offentliga myndigheter var helt klart djupt involverade genom att bevaka fullföljandet av erbjudandet i maj 2001 om konvertibla obligationer och de beslutade till och med att en tjänsteman på hög nivå från Finansinspektionen skulle delta i mötet i kreditrådet i mars 2001 ([56]). Ett jämförbart kommersiellt lån som skulle kunna utgöra ett riktmärke måste vidare vara ett lån som ingås vid ungefär samma tidpunkt, medan erbjudandet om konvertibla obligationer skedde fem månader efter obligationsprogrammet från Korea Development Bank, när både företagets ekonomiska situation och situationen på dram-marknaden var påtagligt annorlunda.

(60) Som det redan sagts ovan ([57]) fanns det inget annat jämförbart kommersiellt riktmärke tillgängligt på marknaden. De tillgängliga uppgifterna tyder tvärtom på att Hynix inte skulle ha kunnat erhålla de relevanta medlen på marknaden.

(61) Kommissionen kan således dra den rimliga och objektiva slutsatsen att det inte finns något alternativt kommersiellt riktmärke i detta fall. Under dessa omständigheter finner kommissionen därför att förmånens storlek för Hynix inte kan överstiga det fulla beloppet av de medel som Hynix erhållit genom obligationsprogrammet från Korea Development Bank, med tillägg av effektiv ränta och kostnaderna för indrivning eller försök till indrivning vid betalningsförsummelse. Eftersom det inte heller finns några tillförlitliga uppgifter i dokumentationen om de senare nämnda ytterligare kostnaderna, har kommissionen begränsat sig till det fulla beloppet av tillhandahållna medel. Kommissionen anser att denna slutsats får fullt stöd av dess (oförändrade) fastställanden rörande företagets ekonomiska situation och värde och situationen på dram-marknaden samt de finansiella marknaderna, och att slutsatsen är förenlig med grundförordningen och riktlinjerna.

(62) Med tanke på WTO-panelens resonemang undersökte kommissionen emellertid också huruvida det i avsaknad av något lämpligt kommersiellt riktmärke skulle kunna finnas någon annan referens som skulle kunna utgöra ett ställföreträdande riktmärke, justerat vid behov för att ta hänsyn till de särskilda omständigheterna i fallet. Ett sådant ställföreträdande riktmärke skulle exempelvis kunna beräknas på det sätt som beskrivs i skälen 45 och 46 i fråga om garantin från exportförsäkringsinstitutet.

(63) Vid denna beräkning och på förslag från Sydkoreas offentliga myndigheter använde kommissionen som ränta för kreditvärdiga företag när det gäller lån i sydkoreanska won den räntesats som enligt IMF:s International Financial Statistics fastställts för kortfristiga krediter i sydkoreanska won, som uppgick till 7,7 %. Sannolikheterna för betalningsförsummelse i fråga om kreditvärdiga och icke-kreditvärdiga företag under den berörda åtgärdens löptid hämtades från Moody's Investor Services (0,13 % respektive 34,37 %). Detta medför enligt ekvationen en sammanlagd ränta på 63,89 %. Den genomsnittliga ränta som Hynix skulle betala enligt obligationsprogrammet från Korea Development Bank uppgick däremot till 12,7 %, vilket innebär en sammanlagd räntedifferens på 51,19 %.

(64) Om det finansiella bidraget ses som en återkommande subvention snarare än som en icke-återkommande subvention som skall fördelas över tiden, och om denna modell används för beräkningen av storleken av förmånen av det finansiella bidraget i fråga, skulle förmånens storlek uppgå till 626,9 miljarder won, vilket leder till en utjämningsbar subvention fördelad på omsättningen på 11,8 %, i stället för de 4,9 % som ursprungligen beräknats av kommissionen. Den anser följaktligen att dess ursprungliga tillvägagångssätt var och är rimligt i detta fall, eftersom en beräkning enligt räntedifferensmetoden skulle innebära ett mycket högre förmånsbelopp än en enkel fördelning av lånets nominella belopp över tiden. Mot bakgrund av detta har kommissionen använt det mera försiktiga av de två alternativen för att garantera att subventionens storlek inte överskattas, och lånets nominella belopp kommer att ligga till grund för beräkningen av förmånens maximala storlek.

(65) Om de medel som Hynix erhållit till följd av obligationsprogrammet från Korea Development Bank betraktas som ett takbelopp för förmånens maximala storlek, finner kommissionen att förmånen av det finansiella bidraget till Hynix, sett till värdet, uppgår till 4,9 % av omsättningen.

1.7 *Krispaketet i oktober 2001, bestående av ett program där skulder byts ut mot aktier, en andra förlängning av skulder och ett nytt lån på 658 miljarder won*

(66) Panelen sammanfattade omständigheterna kring omstruktureringsprogrammet i oktober 2001 på följande sätt:

"7.111 Det femte och sista program som ansågs utgöra en subvention var omstruktureringsprogrammet i oktober 2001. Den 4 oktober 2001 inrättades ett andra kreditråd för Hynix i enlighet med bestämmelserna i *Corporate Restructuring Promotion Act* ("lagen om främjande av

([55]) Panelrapporten, punkt 7.104.
([56]) Panelrapporten, punkt 7.97.
([57]) Skälen 17–22, 56 och 57.

företagsomstrukturering"). Denna lag antogs i augusti 2001 och dess syfte var att underlätta omstrukturering av företag, något som tidigare hade varit baserat på överenskommelser mellan de kreditgivande bankerna och de berörda företagen. Kreditrådet bestod av 110 finansiella institut, inklusive 17 banker och 15 investmentbolag. Besluten i kreditrådet fattades med 75 % majoritet. Rösterna fördelades i proportion till varje organs andel av de sammanlagda lånen till Hynix. Om ett finansiellt institut utnyttjade sin rätt att vara av avvikande mening genom att inte instämma i en resolution av kreditrådet skulle det för gott uteslutas från kreditrådet. Vid sitt andra möte den 31 oktober 2001 fattade kreditrådet beslut om ett "andra omstruktureringspaket" för Hynix. Följande åtgärder föreslogs:

a) Beviljande av ett nytt lån på 1 biljon won till en ränta på 7 %.

b) Ett program där skulder byts ut mot aktier genom emission av obligationer som kan omvandlas till aktier.

c) Förlängning av löptiderna för befintliga lån till den 31 december 2004, omvandling av förfallande företagsobligationer till företagsobligationer med en löptid på tre år och en ränta på 6,5 % och justering av räntan på de återstående lånen i sydkoreansk valuta till 6 %.

7.112 Vid mötet den 31 oktober gav kreditrådet de finansiella instituten tre alternativ. Det första alternativet var att instämma med förslagen genom att ge ny kredit och delta i utbytet av skulder mot aktier ("alternativ 1"). Det andra alternativet, för de banker som inte ville delta i det nya lånet, var att byta ut 28,5 % av sina lån till aktiekapital och skriva av återstående krediter till Hynix ("alternativ 2"). Det tredje alternativet innebar att om bankerna protesterade mot åtgärderna och använde sin rätt att vara av avvikande mening skulle lånen köpas tillbaka till det likvidationsvärde som hade fastställts av Arthur Andersen, ett företag som vid den här tidpunkten hade i uppdrag att undersöka Hynix ekonomiska situation ("alternativ 3").

7.113 Trots detta var det endast sex banker som gick med på att bevilja ny kredit, som uppgick till 658 miljarder won mot planerade 1 biljon won. Dessa banker bytte en betydande del av sina lån mot aktier. De banker som valde detta alternativ 1 var Korea Exchange Bank, Woori Bank, Chohung Bank, Korea Development Bank, NACF och Citibank (*). Åtta banker vägrade att bevilja nya lån och bytte följaktligen ut cirka en tredjedel av sina lån mot aktier och skrev av återstående lån som en förlust. De övriga bankerna motsatte sig omstruktureringen och valde att få likvidationsvärdet för sina lån och skriva av återstående skulder som en förlust. Förfallodagarna för de lån som Hynix fortfarande hade till de banker som hade valt alternativ 1 senarelades, samtidigt som räntan för dem sänktes, enligt ovan (**). EG ansåg att deltagandet av de sex banker som hade valt alternativ 1 i omstruktureringsprogrammet i oktober 2001 utgjorde ett finansiellt bidrag från myndigheterna som innebar att Hynix beviljades en förmån. Graden av subventionering när det gäller detta program beräknades till 19,4 %.

(*) Preliminärt fastställande, punkt 77. Korea Development Bank deltog inte i det nya lånet på 658 miljarder won.
(**) *Id.*, punkterna 69–71."

(67) Panelen konstaterade att EG på grundval av tillgänglig dokumentation hade kommit till den rimliga och välmotiverade slutsatsen att omstruktureringsprogrammet i oktober 2001 innebar att Hynix beviljades en förmån ([58]). När det gäller förmånens storlek anges det emellertid i panelrapporten att gemenskapen i syfte att efterleva WTO-lagstiftningen borde göra en ny undersökning av frågan beträffande förekomsten av alternativa riktmärken.

i) Utbyte av skulder mot aktier

(68) När det gäller behandling av förmåner av ett statligt tillhandahållande av aktiekapital och vid tillämpning av riktlinjerna i artikel 14 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder har, som panelen säger, en undersökande myndighet ett stort handlingsutrymme ([59]). Kommissionen anser att utbytet av skulder mot aktier inom ramen för omstruktureringsprogrammet i oktober 2001 kan granskas mot bakgrund av artikel 6.1 i grundförordningen (allmänt motsvarande artikel 14 a i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder), som avser statlig tilldelning av eget kapital i strid mot sedvanlig investeringspraxis, innefattande tilldelning av riskkapital, bland privata investerare inom den berörda WTO-medlemmens territorium. Kommissionen noterar att artikel 14 a, till skillnad från artikel 14 b och c, inte innehåller en sista mening som ger ytterligare vägledning om hur förmånens storlek skall beräknas.

([58]) Panelrapporten, punkterna 7.204–7.210.
([59]) Panelrapporten, punkt 7.213.

(69) Kommissionen gjorde en ny granskning av dokumentationen för att undersöka huruvida det fanns något relevant riktmärke som kunde ligga till grund för beräkningen av förmånens storlek. Den sökte efter kontrollerad bevisning avseende ett jämförbart privat tillhandahållande av aktiekapital som Hynix eller ett annat företag i en jämförbar situation träffat överenskommelse om vid tidpunkten i fråga. Ett jämförbart tillhandahållande av aktiekapital skulle i det ideala fallet vara av ungefär samma storlek, avse samma eller en liknande ekonomisk verksamhetssektor, avse en jämförbar åtgärd och ha överenskommits vid ungefär samma tidpunkt. Det kunde inte innefatta någon statlig garanti, uttryckligen eller implicit, och skulle behöva avse ett företag med en ekonomisk situation som var jämförbar med Hynix.

(70) På grundval av denna granskning fastställde kommissionen att det inte fanns några kontrollerade uppgifter i dokumentationen angående dessa frågor. Kommissionen kunde inte finna något sådant riktmärke när det gäller själva företaget Hynix. Aktiekapitalet till företaget tillhandahölls antingen av Sydkoreas offentliga myndigheter eller av banker som hade anförtrotts denna uppgift eller beordrats av dessa myndigheter.

(71) Det fanns vidare inget annat jämförbart kommersiellt riktmärke tillgängligt på marknaden. De tillgängliga uppgifterna visar tvärtom att Hynix inte skulle ha kunnat erhålla de relevanta medlen på marknaden. Som det sägs i skäl 103 i förordningen om slutgiltig tull var företagets kreditbetyg i oktober 2001 enligt Standard & Poor's "SD" (selective default). Hynix försummade att betala räntor på konsortielånet i maj 2001 och ett flertal kreditgivande banker höjde sina reserver för kreditförluster avseende detta företag redan i maj 2001 och återigen i oktober 2001, dvs. innan de åtgärder som nu avses infördes. De sex banker som berördes av åtgärderna i oktober 2001 bedömde internt Hynix kreditvärdighet till mellan "precautionary" och "doubtful", och de banker som valt alternativ 2 och som var involverade i utbytet av skulder mot aktier hade nästan inget val: antingen accepterade de aktierna eller fick de fullständigt skriva av företagets skulder. Förslaget från Sydkoreas offentliga myndigheter om att skillnaden mellan det pris som på detta sätt betalats för aktierna och marknadspriset borde utgöra förmånens storlek tar inte alls hänsyn till verkligheten när det gäller företagets urusla ekonomiska situation: ingen skulle investera i ett företag med kreditbetyget SD. Därmed bekräftas de slutsatser i skälen 101–112 i förordningen om slutgiltig tull som stöder undersökningsresultatet om att någon jämförbar finansiering med eget kapital som skulle kunna utgöra ett riktmärke inte fanns tillgänglig för företaget på marknaden.

(72) Kommissionen kan således dra den rimliga och objektiva slutsatsen att det inte finns något alternativt kommersiellt riktmärke i detta fall. Under dessa omständigheter finner kommissionen därför att förmånens storlek för Hynix inte kan överstiga det fulla beloppet av de medel som Hynix erhållit genom utbytet av skulder mot aktier inom ramen för omstruktureringsprogrammet i oktober 2001. Kommissionen anser att denna slutsats får fullt stöd av dess (oförändrade) fastställanden rörande företagets ekonomiska situation och värde och situationen på drammarknaden samt de finansiella marknaderna, och att slutsatsen är förenlig med grundförordningen och riktlinjerna.

(73) Med tanke på WTO-panelens resonemang undersökte kommissionen emellertid också huruvida det i avsaknad av något relevant riktmärke fanns någon annan metod för att justera förmånens storlek med hänsyn till de särskilda omständigheterna i detta fall. Kommissionen anser att den analys av kreditvärdiga respektive icke-kreditvärdiga företag som gjorts beträffande krediter inte kan utgöra någon lämplig grund för jämförelse i detta fall, eftersom det särskilda finansiella bidrag som det är fråga om här avser eget kapital och utgör en helt annorlunda typ av åtgärd än krediter.

(74) Kommissionen undersökte möjligheten att kostnaden för mottagaren av att ta emot det finansiella bidraget borde beaktas till följd av de särskilda omständigheterna i denna nya granskning. För att undersöka de kostnader som eventuellt uppstår för förmånstagaren genom utbytet av skulder mot aktier måste de skyldigheter som uppstår för ett företag när det emitterar nytt eget kapital beaktas. Tillskott av normalt aktiekapital innebär vanligtvis inte att ett företag får särskilda skyldigheter, eftersom det vare sig finns någon fast avkastning som företaget måste uppnå eller behöver göras några faktiska betalningar. Företaget har emellertid åtminstone en teoretisk skyldighet att distribuera sin vinst eller en del av den till sina aktieägare, varför avkastningen på eget kapital skulle kunna ge några indikationer på vilken avkastning företaget förväntas ge sina aktieägare och användas vid beräkningen av förmånens storlek för Hynix. Företagets avkastning på eget kapital under 2001 uppgick dock till -96,75 %, enligt en beräkning med utgångspunkt i bokslutet för det året. På grundval av en objektiv bedömning av företagets ekonomiska situation vid tidpunkten för utbytet av skulder mot aktier är det således orimligt att förvänta sig att företaget skulle kunna distribuera någon vinst över huvud taget till sina aktieägare för det året. Om man använder avkastningen på eget kapital som ett riktmärke, skulle således slutsatsen fortfarande vara att hela det belopp av skulder som byts ut mot aktier utgör en utjämningsbar subvention.

(75) Kommissionen undersökte också huruvida Hynix hade kostnader för att överlåta ägarandelar i företaget som ett resultat av utbytet av skulder mot aktier eller kostnader genom en potentiell utspädning av aktiepriset till följd av emissionen av nya aktier ([60]). Med utgångspunkt i uppgifterna i dokumentationen anser kommissionen inte att nettoförmånen för företaget av hela utbytet av skulder mot aktier minskar som ett resultat av emissionen av nya aktier. I detta avseende är det nödvändigt att granska vilken inverkan utbytet av skulder mot aktier hade för företagets ekonomiska situation.

(76) För det första måste man inse att det inte rörde sig om en vanlig injektion av eget kapital. Den grundläggande förmånen för företaget uppstod genom avskaffandet av ett mycket stort skuldbelopp, närmare bestämt 2,483 miljarder won. Detta befriade i själva verket företaget från skyldigheten att återbetala detta kapitalbelopp och från att betala ränta. Detta massiva skuldbelopp ersattes med aktier som emitterades till de kreditgivande banker som valt alternativ 1. Det fanns dock ingen reell kvantifierbar kostnad för Hynix av att emittera nya aktier. Det befintliga värdet på aktierna utspäddes visserligen till följd av denna emission, men detta hade ingen som helst inverkan på företagets balansräkning. Företaget behövde inte heller göra några kontantutlägg (utöver utgifterna för emissionen av nya aktier) och ålades inga skyldigheter att göra kontanta utbetalningar i framtiden, vilket skulle ha varit fallet med skuldförbindelser.

(77) Mot bakgrund av detta och eftersom Hynix inte rapporterat några kostnader förbundna med emissionen av aktier är den lämpliga metoden för att mäta förmånen av utbytet av skulder mot aktier att utgå från det fulla beloppet av skulder som byts ut mot aktier. Detta innebär en sammanlagd förmån för Hynix på 358,2 miljarder won och en utjämningsbar subvention fördelad på omsättningen på 9,6 %.

ii) Förlängning av skulder och nytt lån

(78) Kommissionen anser att förlängningen av skulder och det nya lånet inom ramen för omstruktureringsprogrammet i oktober 2001 kan granskas mot bakgrund av artikel 6 b i grundförordningen (som allmänt motsvarar artikel 14 b i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder), som avser det belopp som företaget skulle ha behövt betala för ett likvärdigt lån som det hade kunnat få på marknaden.

(79) Kommissionen gjorde en ny granskning av dokumentationen för att undersöka huruvida det fanns något relevant riktmärke som kunde ligga till grund för beräkningen av förmånens storlek. Den sökte efter kontrollerad bevisning avseende ett jämförbart kommersiellt lån som Hynix eller ett annat företag i en jämförbar situation träffat överenskommelse om vid tidpunkten i fråga. Ett jämförbart affärsmässigt lån skulle i det ideala fallet ha ungefär samma storlek, avse samma eller en liknande ekonomisk verksamhetssektor, avse en jämförbar åtgärd och ha ingåtts vid ungefär samma tidpunkt. Det kunde inte innefatta någon statlig garanti, uttryckligen eller implicit, och skulle behöva avse ett företag med en ekonomisk situation som var jämförbar med Hynix.

(80) De obligationer som förvärvades inom ramen för omstruktureringsprogrammet i maj 2001 kan inte utgöra en referens för att avgöra den affärsmässiga rimligheten med det nya lånet och förlängningen av skulderna, eftersom företagets ekonomiska situation försämrades märkbart mellan maj och oktober 2001. De två situationerna kan följaktligen inte jämföras.

(81) På grundval av denna granskning fastställde kommissionen att det inte fanns några kontrollerade uppgifter i dokumentationen angående dessa frågor. Kommissionen kunde inte finna något sådant riktmärke när det gäller själva företaget Hynix. De lån som Hynix beviljats hade i allmänhet antingen tillhandahållits av Sydkoreas offentliga myndigheter eller av banker som anförtrotts denna uppgift av dessa myndigheter eller av dem beordrats till det.

(82) Som det redan sagts ovan ([61]) fanns det inget annat jämförbart kommersiellt riktmärke tillgängligt på marknaden. De tillgängliga uppgifterna tyder tvärtom på att Hynix inte skulle ha kunnat erhålla de relevanta medlen på marknaden.

(83) Kommissionen kan således dra den rimliga och objektiva slutsatsen att det inte finns något alternativt kommersiellt riktmärke i detta fall. Under dessa omständigheter finner kommissionen därför att förmånens storlek för Hynix inte kan överstiga det fulla beloppet av de medel som företaget erhållit genom förlängningen av skulder och det nya lånet inom ramen för omstruktureringsprogrammet i oktober 2001. Kommissionen anser att denna slutsats får fullt stöd av dess (oförändrade) fastställanden rörande företagets ekonomiska situation och värde och situationen på dram-marknaden samt de finansiella marknaderna, och att slutsatsen är förenlig med grundförordningen och riktlinjerna.

([60]) Se panelrapporten, punkterna 7.212 och 7.213, som behandlar panelens åsikt att det fulla beloppet av skulder som byts ut mot aktier kanske inte motsvarar hela förmånen, beroende på de skyldigheter som företaget åläggs genom att överlåta ägarandelar i företaget eller i form av utspädning av aktievärdet för de befintliga aktieägarna.

([61]) Skälen 17–22 och 57–59.

(84) Med tanke på WTO-panelens resonemang undersökte kommissionen emellertid också huruvida det i avsaknad av något relevant riktmärke fanns någon annan metod för att justera förmånens storlek med hänsyn till de särskilda omständigheterna i detta fall. I detta avseende användes samma metod som beskrivs i skälen 45 och 46 för att beräkna storleken av den förmån som Hynix beviljats genom dessa två åtgärder.

(85) Vid beräkningen använde kommissionen som ränta för kreditvärdiga företag för lån i won centralbankens (Bank of Korea) genomsnittliga räntesats för företagsobligationer med god kreditriskvärdering (investment grade) under 2001, som uppgick till 11,38 %. Sannolikheterna för betalningsförsummelse i fråga om kreditvärdiga och icke-kreditvärdiga företag under de berörda åtgärdernas löptid hämtades från Moody's Investor Services. Sannolikheten för att ett icke-kreditvärdigt företag under 2001 skulle försumma att betala inom tre år (löptiden för det nya lånet och förlängningen av skulder) var 57,97 %, medan sannolikheten under 2001 för att ett kreditvärdigt företag skulle försumma att betala inom tre år var 0,94 %. Detta medför enligt ekvationen en sammanlagd ränta på 48,22 %. Den ränta som Hynix däremot skulle betala för det nya lånet var 7 % och för förlängningen av skulder 6,5 %, vilket innebär en räntedifferens på 41,2 % respektive 41,7 %.

(86) Om de finansiella bidragen ses som återkommande subventioner snarare än som icke-återkommande subventioner som skall fördelas över tiden, och om denna modell används för beräkningen av storleken av förmånen av de finansiella bidragen i fråga, skulle förmånens storlek uppgå till 271,5 miljarder won för det nya lånet och 761,4 miljarder won för förlängningen av skulder. Detta skulle leda till utjämningsbara subventioner fördelade på omsättningen på 6,8 % för det nya lånet och 19,1 % för förlängningen av skulder, jämfört med 3,5 % respektive 9,8 % enligt kommissionens ursprungliga beräkning. Kommissionen anser följaktligen att dess ursprungliga tillvägagångssätt var och är rimligt i detta fall, eftersom en beräkning enligt räntedifferensmetoden skulle innebära ett mycket högre förmånsbelopp än en enkel fördelning av lånens nominella belopp över tiden. Under dessa omständigheter har kommissionen använt det mera försiktiga av de två alternativen för att garantera att subventionens storlek inte överskattas, och lånens nominella belopp kommer att ligga till grund för beräkningen av förmånens maximala storlek. Mot bakgrund av detta fastställde kommissionen att förmånens storlek, sett till värdet, för Hynix uppgick till 13,3 % av omsättningen, för båda åtgärderna.

(87) När det gäller förlängningen av skulder bör det noteras att beloppet av de konvertibla obligationer som förvärvats av de banker som valt alternativ 1, i motsats till skäl 166 i förordningen om slutgiltig tull, inte har dragits av, eftersom åtgärderna i maj 2001 inte längre utjämnas.

iii) Total subvention från krispaketet i oktober 2001

(88) Det subventionsbelopp som enligt denna beräkning uppstått genom utbytet av skulder mot aktier, förlängningen av skulder och det nya lånet ansågs utgöra en stor icke-återkommande förmån och fördelades över en femårsperiod som motsvarar den normala avskrivningsperioden för tillgångar i dram-industrin. Det resulterande beloppet, med tillägg av en ränta grundad på den genomsnittliga marknadsräntan i Sydkorea under undersökningsperioden, fördelades därefter över Hynix omsättning under undersökningsperioden. Det reviderade beloppet, uttryckt i värde, uppgår till 22,9 %.

1.8 *Total subvention*

(89) På grundval av panelens rekommendationer revideras följaktligen beräkningen av den totala subventionen och sammanfattningsvis uppgår den till följande:

Subventionstyp	Höjning av D/A-resursen	Obligationsprogram från Korea Development Bank	Förvärv av konvertibla obligationer och förlängning av skulder i maj 2001	Krispaket i oktober 2001	Totalt
—	5,1 %	4,9 %	0 %	22,9 %	32,9 %

2. **Skada**

2.1 *Inledning*

(90) I denna del beskrivs de slutsatser som på grundval av panelrapportens rekommendationer omprövats i fråga om utvärderingen av faktorn "löner" som en relevant faktor av betydelse för gemenskapsindustrins tillstånd i den mening som avses i artikel 8.5 i grundförordningen (som allmänt motsvarar artikel 15.4 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder).

(91) Alla övriga slutsatser om skada kvarstår så som de fastställts i den ursprungliga undersökningen och beskrivs i förordningarna om provisorisk tull och om slutgiltig tull.

2.2 *Löner*

(92) I den ursprungliga undersökningen hade EG granskat och utvärderat faktorn löner, men funnit att denna faktor inte hade någon betydelse för dess fastställande av skada. Panelen ansåg dock att

”utan någon skriftlig dokumentation av den undersökande myndighetens analys av faktorn löner, kan vi inte undersöka huruvida en adekvat och motiverad förklaring har givits av hur fakta stöder EG:s fastställande av skada och, således, huruvida det fastställandet är förenligt med artikel 15.4. Utan denna skriftliga dokumentation är vi tvingade att spekulera i efterhand om det tänkande som ligger till grund för den undersökande myndighetens slutsatser. Vi anser att bestämmelserna i artikel 11 om de normer en panel skall tillämpa vid översyner i WTO-överenskommelsen om regler och förfaranden för tvistlösning hindrar oss från att göra en sådan spekulation.” ([62])

Panelen drog följaktligen slutsatsen att EG hade agerat i strid med artikel 15.4 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder genom att inte utvärdera faktorn ”löner” vid granskningen av den subventionerade importens inverkan på den inhemska industrins situation ([63]).

(93) Mot bakgrund av panelens slutsatser granskade kommissionen på nytt dokumentationen om löner i gemenskapen, både beaktade separat och tillsammans med övriga skadefaktorer enligt artikel 8.5 i grundförordningen, och beskriver nedan skriftligen sin utvärdering av faktorn löner.

(94) Kommissionen undersökte gemenskapsindustrins genomsnittliga kostnad för löner per anställd under undersökningsperioden och under de tre föregående åren. Denna kostnadsutveckling beskrivs i indexerad form i följande tabell ([64]):

Genomsnittlig kostnad för löner per anställd	1998	1999	2000	2001
Index	100	99	115	109

([62]) Panelrapporten, punkt 7.360.
([63]) Panelrapporten, punkt 7.362.
([64]) Uppgifter hämtade från de konfidentiella versionerna av svaren på frågeformuläret och gemenskapstillverkarnas bokslut.

(95) Tabellen visar att gemenskapsindustrins genomsnittliga kostnad för löner under skadeundersökningsperioden varierade, i det att den minskade, ökade och sedan minskade igen. Under 2000 ökade den med 15 %. Under 2001 hade kostnaden ökat med 9 %, jämfört med 1998. Ökningen var sammantaget mindre än ökningen av de totala timarbetskostnaderna i euroområdet under samma period ([65]). Gemenskapsindustrins lönekostnader utvecklades således inte på något ovanligt sätt och utvecklingen hade bara en mycket begränsad inverkan på den inhemska industrins ekonomiska helhetssituation ([66]).

(96) Vidare erinrar kommissionen om att produktionen av dram-minnen är kapitalintensiv och att arbetskraften följaktligen endast inverkar i begränsad utsträckning på produktionskostnaderna (se också skäl 41). Den relativt lilla ökningen av lönekostnaderna hade således knappast någon inverkan på gemenskapsindustrins ekonomiska helhetssituation.

(97) Med hänsyn till lönekostnadernas försumbara inverkan, ändrar undersökningen av faktorn löner tillsammans med de andra faktorer som avses i artikel 8.5 i grundförordningen inte slutsatsen om att gemenskapsindustrin lidit väsentlig skada ([67]).

([65]) De totala timarbetskostnaderna i euroområdet för ekonomin som helhet (exklusive jordbruk, offentlig förvaltning, utbildning, hälso- och sjukvård och andra tjänster) ökade mellan 1998 och 2001 med 10,5 % (se ECB:s månadsrapporter för december 2001 och maj 2002).
([66]) Åtminstone en gemenskapstillverkare av dram-minnen, företaget Micron, hade emellertid en negativ utveckling av löner och andra ersättningar, till följd av de ekonomiska förluster som vållats av de betydande volymer av subventionerad import från Hynix som såldes till priser som orsakade avsevärda prissänkningar på dram-minnen. I oktober 2001 inställde Micron alla ökningar av löner och av ersättningar för levnadskostnader. Företagets chefer accepterade en lönesänkning på 20 %. Företagets vinstdelningsprogram, genom vilket 10 % av varje kvartalsvinst delades med de anställda, inställdes och personal i ledande ställning accepterade en lönesänkning på 10 %. I december 2001 tvingades samtliga anställda ta ledigt under två till tre veckor, för vilka de anställda som redan hade förbrukat sin årliga semester inte fick betalt. Inlaga från Micron efter hörande, 18 februari 2003, s. 62. Utöver dessa sänkningar av löner och andra ersättningar tvingades dessutom företaget i februari 2003 att permittera 10 % (fler än 1 850) av sin personal (id.). Företaget Infineon hade tvingats minska sin personal under fjärde kvartalet 2001 på grund av de förluster som hängde samman med den subventionerade importen från Sydkorea. Inlaga från Infineon efter hörande, 14 mars 2003, s. 36.
([67]) I artikel 8.5 i grundförordningen sägs följande: ”Denna uppräkning [av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som påverkar industrins situation] är inte uttömmande och varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.”

2.3 *Slutsats*

(98) På grundval av detta bekräftas härmed slutsatsen i skäl 188 i förordningen om slutgiltig tull att gemenskapsindustrin lidit väsentlig skada i den mening som avses i artikel 8 i grundförordningen.

3. **Orsakssamband**

3.1 *Inledning*

(99) I denna del beskrivs de slutsatser som på grundval av panelrapportens rekommendationer omprövats i fråga om att inte tillskriva den subventionerade importen den skada som vållats av andra faktorer (särskilt minskad efterfrågan, överskottskapacitet och annan icke-subventionerad import) enligt vad som sägs i artikel 8.7 i grundförordningen. Panelens fastställande i punkt 7.437 i dess rapport hindrar inte slutsatsen om ett orsakssamband mellan den subventionerade importen och den väsentliga skada som gemenskapsindustrin lidit, men panelen tillägger att det behövs en tillfredsställande beskrivning av arten och omfattningen av de skadliga effekter som dessa andra faktorer fått samt en åtskillnad mellan dessa effekter och den subventionerade importens effekter, företrädesvis stödd av en kvantitativ analys.

3.2 *Minskad efterfrågan och ekonomisk nedgång*

(100) Enligt artikel 8.7 i grundförordningen (som allmänt motsvarar artikel 15.5 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder) krävs det en granskning av alla kända faktorer utöver den subventionerade importen som samtidigt med denna vållar gemenskapsindustrin skada, och den skada som dessa faktorer vållar skall inte tillskrivas den subventionerade importen. En av de faktorer som nämns är ”minskad efterfrågan”.

(101) Panelen konstaterade i punkt 8.1 e i sin rapport att EG inte hade säkerställt att den skada som vållats av ”minskad efterfrågan” inte tillskrevs den subventionerade importen. Denna slutsats drogs med stöd av panelens undersökningsresultat i punkterna 7.411–7.414, som betraktar ”minskad efterfrågan” som synonymt med en ”allmän ekonomisk nedgång”.

Förbrukning i EG	1998	1999	2000	2001
Dram-minnen i tusen Mbit	16 593 400	28 961 100	45 873 600	68 967 600
Index	100	175	276	416

(102) Kommissionen erinrar om att, allt annat lika, efterfrågan (dvs. en vilja och förmåga att skaffa en viss mängd av en viss vara) i allmänhet kan likställas med förbrukning (dvs. den faktiska fysiska användningen av en vara oavsett handelsled). I tabellen ovan beskrivs förbrukningen i EG under den berörda perioden mätt i Mbit. Panelen ifrågasatte inte användningen av denna mätenhet. Tabellen visar att den faktiska förbrukningen i gemenskapen av dram-minnen ökade kontinuerligt och avsevärt under skadeundersökningsperioden, varför det är fel att påstå att efterfrågan på dram-minnen i gemenskapen minskade under den perioden. Följaktligen är all den argumentation avseende effekterna av ”minskad efterfrågan” för gemenskapsindustrins skadliga situation (särskilt dess priser) som anförs av Sydkoreas offentliga myndigheter och Hynix irrelevant, eftersom efterfrågan som det visas ovan faktiskt ökade. Påståendet från Sydkoreas offentliga myndigheter och Hynix att minskad efterfrågan skulle ha inverkat på gemenskapsindustrins priser är ogrundat, eftersom efterfrågan inte minskade. Den subventionerade importen hade däremot en betydande inverkan på gemenskapsindustrins priser och således på dess skadliga situation (se skälen 191 och 192 i förordningen om slutgiltig tull).

(103) Hynix och Sydkoreas offentliga myndigheter noterade att den globala efterfrågan på dram-minnen under 2001 endast steg med 59 %, jämfört med en genomsnittlig ökning från år till år på 75 %, och hävdade till synes att det under perioden 2000–2001 skedde en avsevärd nedgång i efterfrågans ökningstakt (se skäl 193 i förordningen om slutgiltig tull). Kommissionen instämmer inte i detta. Hynix och Sydkoreas offentliga myndigheter påpekar korrekt att marknaden för dram-minnen är cyklisk (se skäl 193 i förordningen om slutgiltig tull). På cykliska marknader varierar emellertid efterfrågans ökningstakt avsevärt från ett år till ett annat och det är orimligt att förvänta sig att efterfrågans ökningstakt under ett särskilt år skulle återspegla en genomsnittlig ökningstakt i efterfrågan för en hel konjunkturcykel. Ett rimligt sätt att undersöka huruvida efterfrågans ökningstakt minskade avsevärt under perioden 2000–2001 skulle, med hänsyn till marknadens cykliska karaktär, vara att jämföra efterfrågans ökningstakt under perioden 2000–2001, som utgjorde en vågdal i konjunkturcykeln, med den genomsnittliga ökningstakten i efterfrågan under tidigare vågdalar i konjunkturcykeln. Varken Hynix eller Sydkoreas offentliga myndigheter lade fram några argument eller några uppgifter till stöd för en sådan jämförelse. Med tanke på den cykliska karaktären hos marknaden för dram-minnen stöder alltså uppgifterna i dokumentationen inte slutsatsen om att efterfrågans ökningstakt minskade avsevärt under perioden 2000–2001.

(104) Det undersöktes även huruvida efterfrågans ökningstakt i gemenskapen mattades av under perioden 2000–2001 i jämförelse med de faktiska ökningstakterna under tidigare år. Efterfrågan på dram-minnen i gemenskapen, mätt i termer av förbrukning i EG, steg med 75 % 1998–1999, med 58 % 1999–2000 och med 51 % 2000–2001. Samtidigt som efterfrågan ökade konstant under skadeundersökningsperioden minskade således ökningstakten. Efterfrågans ökningstakt var inte desto mindre betydande under undersökningsperioden (51 %).

(105) Ökningstakten i efterfrågan minskade mera märkbart mellan 1999 och 2000 (då efterfrågans ökningstakt minskade med 17 procentenheter) än mellan 2000 och undersökningsperioden (då efterfrågans ökningstakt sjönk med 8 procentenheter). Denna utveckling måste jämföras med utvecklingen av gemenskapsindustrins försäljningspriser, som var den främsta orsaken till skada för gemenskapsindustrin under skadeundersökningsperioden (se skäl 188 i förordningen om slutgiltig tull). Särskilt under perioden 1999–2000 minskade ökningstakten i efterfrågan med avsevärda 23 %, medan gemenskapsindustrins genomsnittliga försäljningspris endast minskade med 5 %. Däremot minskade ökningstakten i efterfrågan med blygsamma 12 % mellan 2000 och undersökningsperioden, samtidigt som gemenskapsindustrins genomsnittliga försäljningspris sjönk drastiskt med 77 % (se skäl 128 och relevant tabell i förordningen om provisorisk tull). Om en minskande ökningstakt i efterfrågan hade utgjort en orsak till skada, skulle gemenskapsindustrins försäljningspriser ha minskat mera markant under de perioder då ökningstakten i efterfrågan sjönk i större mån. Dokumentationen visar inte något sådant förhållande mellan utvecklingen av efterfrågans ökningstakt och utvecklingen av gemenskapsindustrins försäljningspriser. Därför dras slutsatsen att det inte finns någon uppenbar koppling mellan efterfrågans ökningstakt och gemenskapsindustrins försäljningspriser som skulle tyda på att en minskande ökningstakt i efterfrågan bidrog till den skada som gemenskapsindustrin lidit.

(106) Detta sätt att se på saken stämmer överens med slutsatserna från de WTO-paneler som nyligen inrättats för att granska fastställanden när det gäller icke-tillskrivande av skada. WTO-paneler har i synnerhet bekräftat slutsatser om icke-tillskrivande av skada när dokumentationen visar att den berörda faktorn inte kan ha vållat skada eftersom utvecklingen av denna faktor är oberoende av utvecklingen av de viktigaste indikatorerna för den inhemska industrin. Särskilt i fallet US-Steel noterade panelen att fastställda omständigheter syntes stödja den undersökande myndighetens slutsats, i fråga om varmvalsade stänger, att kostnadsökningar inte hade vållat skada, eftersom utvecklingen av rörelsemarginalen (ett viktigt lönsamhetsmått) inte hängde samman med utvecklingen av kostnaden för sålda varor ([68]). Samtidigt som panelen drog slutsatsen att den undersökande myndighetens slutsats, i fråga om stänger av rostfritt stål, om efterfrågan som en skadefaktor inte uppfyllde kraven rörande icke-tillskrivande, noterade panelen att den undersökande myndigheten kunde ha uppfyllt dessa krav genom en ”välmotiverad och adekvat förklaring”, enbart genom att visa att utvecklingen av efterfrågan inte hade något samband med utvecklingen av någon viktig indikator för den inhemska industrins tillstånd ([69]).

(107) Kommissionen anser följaktligen att dess bekräftade fastställande uppfyller kraven beträffande icke-tillskrivande av skada enligt artikel 8.7 i grundförordningen (som allmänt motsvarar artikel 15.5 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder) i fråga om efterfrågetillväxt, genom att visa att utvecklingen av efterfrågans ökningstakt under skadeundersökningsperioden var oberoende av utvecklingen av gemenskapsindustrins försäljningspriser. Kommissionen anser också att dess bekräftade fastställande uppfyller kraven beträffande icke-tillskrivande av skada i fråga om minskad efterfrågan, genom att visa att någon sådan minskning av efterfrågan inte ägt rum under skadeundersökningsperioden.

([68]) ”Panelen anser att USITC förmodligen hade rätt när de drog slutsatsen att ändrade insatsvarukostnader inte var en orsak till den allvarliga skadan. Om kostnaden för sålda varor hade spelat en viktig roll för den inhemska industrins tillstånd, skulle rörelseresultatet ha ökat när kostnaden för sålda varor minskade … Som diagrammet nedan emellertid visar, vilket har framställts med användning av uppgifter från USITC, är utvecklingen av rörelsemarginalen oberoende av utvecklingen av kostnaden för sålda varor.” Panelrapport, United States – Definitive Safeguard Measures on Imports of Certain Steel Products, WT/DS248/R, WT/DS249/R, WT/DS251/R, WT/DS252/R, WT/DS253/R, WT/DS254/R, WT/DS258/R, WT/DS259/R, antagen den 10 december 2003, ändrad genom överprövningsorganets rapport (av andra skäl), punkterna 10.440 och 10.443.

([69]) Panelen säger särskilt följande: ”Samtidigt som den är ovillig att beskriva vad som kan utgöra en välmotiverad och adekvat förklaring, anser panelen att USITC exempelvis kunde ha visat att det inte fanns någon koppling mellan minskad efterfrågan under undersökningsperioden och den skada som uppstått i detta särskilda fall. USITC kunde i synnerhet ha visat att rörelsemarginalen, kanske den mest relevanta skadefaktorn i detta avseende, minskade oberoende av efterfrågeutvecklingen. Denna analys kunde ha stötts genom en redogörelse för att minskningar av rörelsemarginalen sammanföll med ökad import snarare än minskad efterfrågan” (vår understrykning). Panelrapport, United States - Definitive Safeguard Measures on Imports of Certain Steel Products, WT/DS248/R, WT/DS249/R, WT/DS251/R, WT/DS252/R, WT/DS253/R, WT/DS254/R, WT/DS258/R, WT/DS259/R, antagen den 10 december 2003, ändrad genom överprövningsorganets rapport (av andra skäl), punkt 10.558.

3.3 *Överskottskapacitet*

(108) I punkt 7.421 i sin rapport noterade panelen att frågan angående separering och särskiljande av överskottskapacitetens effekter i form av sänkta priser borde behandlas, oavsett vem som är skyldig till denna överskottskapacitet.

(109) Kommissionen noterar att ”överskottskapacitet” inte uttryckligen nämns i artikel 8.7 i grundförordningen (som allmänt motsvarar artikel 15.5 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder). Begreppet diskuteras i förordningarna om provisorisk tull och om slutgiltig tull i den mån det har tagits upp av berörda parter. Begreppet är relativt, i den mån det beror på mängden tillgänglig kapacitet och hur mycket av denna kapacitet som används – dvs. på efterfrågan. Överskottskapacitet kan således uppstå antingen genom ökad kapacitet eller genom minskad efterfrågan.

(110) Överskottskapacitet som en möjlig skadefaktor kan granskas mot bakgrund av världsmarknaden eller mot bakgrund av gemenskapens marknad. I det följande behandlar kommissionen båda fallen.

(111) Som det sägs i skäl 153 i förordningen om provisorisk tull och skäl 197 i förordningen om slutgiltig tull fanns det viss överskottskapacitet i världen under ett antal år, däribland skadeundersökningsperioden. Någon större förändring av denna situation observerades inte under skadeundersökningsperioden, i synnerhet inte mot slutet av denna period fram till undersökningsperioden. Denna globala överskottskapacitet kan ha utövat ett nedåtgående tryck på priserna under skadeundersökningsperioden, vilket kan ha bidragit till skadan för gemenskapsindustrin. Denna slutsats har inte ifrågasatts av någon berörd part.

(112) Som det sägs i skäl 147 i förordningen om provisorisk tull uppskattades överskottskapaciteten i världen motsvara ungefär 20 % av marknaden. Hynix stod för omkring 17 % av produktionen i världen under undersökningsperioden. Eftersom företaget praktiskt taget var bankrutt under undersökningsperioden och höll sig flytande endast genom subventioner från Sydkoreas offentliga myndigheter, kan slutsatsen dras att den globala överskottskapaciteten upprätthölls på ett konstlat sätt genom subventionerna till Hynix. Verkningarna av den globala överskottskapaciteten för gemenskapsindustrins skadliga situation kanaliserades således genom subventionerad import från Hynix. Denna effekt analyserades i skälen 144–149 i förordningen om provisorisk tull och skälen 191 och 192 i förordningen om slutgiltig tull. Effekten av den globala överskottskapacitet som skapats av Hynix kan i detta fall inte särskiljas från effekterna av den subventionerade importen.

(113) Även om effekten av den globala överskottskapaciteten skulle kunna behandlas separat från den subventionerade importens effekter, kan under alla omständigheter följande observeras. Uppgifter från frågeformulärssvaren från de fyra tillverkare av dram-minnen som var samarbetsvilliga i den ursprungliga undersökningen (dvs. Samsung, Hynix, Infineon och Micron, som tillsammans svarade för omkring 80 % av den globala dram-marknaden) visar att dessa fyra företags totala kapacitet i Mbit ökade med 129 % mellan 1999 och 2000 och med 85 % mellan 2000 och undersökningsperioden. Deras sammanlagda produktion i Mbit ökade på motsvarande sätt med 124 % mellan 1999 och 2000 och med 81 % mellan 2000 och undersökningsperioden. De fyra största globala tillverkarnas kapacitet och tillverkning ökade alltså betydligt mer mellan 1999 och 2000, den goda period då gemenskapsindustrin upprätthöll viss prisstabilitet och gjorde vinster, än mellan 2000 och undersökningsperioden (2001), då gemenskapsindustrin led avsevärda förluster till följd av den stora prisnedgången (se skälen 128 och 131 och relevanta tabeller i förordningen om provisorisk tull). Enligt kommissionens uppfattning bidrog således den globala överskottskapaciteten under hela skadeundersökningsperioden inte i betydande mån till den stora prisnedgång och den väsentliga skada som gemenskapsindustrin led under undersökningsperioden.

(114) Uppgifterna i dokumentationen visar också att överskottskapaciteten i gemenskapen inte var en skadefaktor. Under perioden 1999–2000 mer än tredubblades kapaciteten i gemenskapen (252 %) och mellan 2000 och 2001 fördubblades den nästan (92 %). Dessa ökningar av kapaciteten i gemenskapen åtföljdes av ökad tillverkning i gemenskapen. Kapacitetsutnyttjandet i gemenskapen minskade visserligen med 28 % mellan 1999 och 2000, men ökade med 4 % mellan 2000 och 2001 (se skäl 125 och relevant tabell i förordningen om provisorisk tull).

(115) Utvecklingen av överskottskapaciteten i gemenskapen (definierad som motsatsen till kapacitetsutnyttjandet i gemenskapen) hade en liten korrelation eller ingen korrelation alls till utvecklingen av gemenskapsindustrins försäljningspriser. Under perioden 1999–2000 ökade överskottskapaciteten i gemenskapen med 28 %, medan gemenskapsindustrins försäljningspriser sjönk med endast 5 %. Mellan 2000 och 2001 minskade överskottskapaciteten i gemenskapen med 4 %, medan gemenskapsindustrins försäljningspriser sjönk dramatiskt med 77 % (se skälen 125, 128 och relevanta tabeller i förordningen om provisorisk tull). Om en stigande överskottskapacitet skulle ha en korrelation till sjunkande prisnivåer, skulle den betydande ökningen av överskottskapaciteten under perioden 1999–2000 ha medfört en allvarlig prisnedgång, medan minskningen av överskottskapaciteten

under perioden 2000–2001 skulle ha lett till ökande priser eller åtminstone viss prisstabilitet. Dokumentationen visar att det var tvärtom. Under perioden 1999–2000 var prisnedgången mycket begränsad trots den betydande ökningen av överskottskapaciteten, medan det under perioden 2000–2001 förekom en avsevärd prisnedgång, trots en minskad överskottskapacitet. Detta kontrasterar starkt mot den nära korrelationen mellan utvecklingen av den subventionerade importens priser och utvecklingen av gemenskapsindustrins försäljningspriser. Under perioden 2000–2001 återspeglade utvecklingen av gemenskapsindustrins försäljningspriser nästan exakt utvecklingen av den subventionerade importens priser: försäljningspriserna sjönk med 74 % medan importpriserna föll med 77 % (se skälen 119 och 128 i förordningen om provisorisk tull).

(116) Dokumentationen visar också att utvecklingen av överskottskapaciteten i gemenskapen inte hade någon korrelation till utvecklingen av andra viktiga indikatorer för gemenskapsindustrins tillstånd. Under perioden 1999–2000 ökade gemenskapsindustrins lönsamhet medan räntabilitets- och kassaflödestalen var positiva, trots den betydande ökningen av överskottskapaciteten i gemenskapen. Under 2001 led däremot gemenskapsindustrin svåra förluster samtidigt som räntabilitets- och kassaflödestalen var negativa, trots minskningen av överskottskapaciteten i gemenskapen mellan 2000 och 2001. Gemenskapsindustrins lönsamhet, räntabilitet och kassaflöde under perioden 2000–2001 korrelerar i stället med utvecklingen av den subventionerade importens priser under samma period. Som det noteras ovan led gemenskapsindustrin svåra förluster och hade ett negativt kassaflöde och en negativ räntabilitet under perioden 2000–2001 samtidigt som den subventionerade importens priser sjönk med 74 %.

(117) Hynix hävdade att överskottskapaciteten i gemenskapen var en annan känd faktor som bidrog till den väsentliga skadan under skadeundersökningsperioden. Utvecklingen av överskottskapaciteten i gemenskapen hade emellertid ingen eller enbart en försumbar korrelation till utvecklingen av gemenskapsindustrins tillstånd. Kommissionen drar därför slutsatsen att överskottskapaciteten i gemenskapen inte kan anses vara en faktor som vållat gemenskapsindustrin väsentlig skada. Eftersom överskottskapaciteten i gemenskapen inte inverkade negativt på gemenskapsindustrins tillstånd, finns det inget behov av att särskilja den eventuella skada som vållats av överskottskapaciteten från den skada som importen från Hynix vållat. Kommissionen anser att denna slutsats stämmer överens med slutsatserna från de WTO-paneler som nyligen inrättats för att granska fastställanden när det gäller icke-tillskrivande av skada, som beskrivs i skäl 106.

(118) Denna nya granskning visade att det inte finns något påvisat orsakssamband mellan överskottskapaciteten och vare sig prisnedgången eller skadan för gemenskapsindustrin. Gemenskapsindustrin drabbades däremot av svåra motgångar under 2001, som är den period då de berörda importpriserna sjönk dramatiskt och de berörda importvolymerna penetrerade gemenskapens marknad som allra mest. Detta visar att de berörda importvolymerna och priseffekterna utgör en separat orsak till den väsentliga skadan för gemenskapsindustrin som kan särskiljas från faktorn överskottskapacitet.

3.4 *Annan icke-subventionerad import*

(119) Panelen noterade i punkt 7.426 i sin rapport att det inte finns något krav på att granska icke-subventionerad import från varje separat land. I punkt 7.435 noterade panelen emellertid att man skall tillhandahålla en tillfredsställande beskrivning av arten och omfattningen av de skadliga verkningarna av icke-subventionerad import, som skall särskiljas från de skadliga verkningarna av den subventionerade importen. Effekterna av icke-subventionerad import undersöktes således genom en sammantagen bedömning av importen från andra länder än Sydkorea (t.ex. Förenta staterna, Japan och Taiwan) och från Samsung. I skäl 151 i förordningen om provisorisk tull och skälen 194 och 200 i förordningen om slutgiltig tull beskrivs utvecklingen av importvolym, marknadsandel och genomsnittliga priser för icke-subventionerad import under skadeundersökningsperioden. Dessa uppgifter anges på nytt i nedanstående tabell i aggregerad indexerad form ([70]). Med hänsyn till det mycket begränsade antalet aktörer på marknaden för dram-minnen används av konfidentialitetsskäl indextal för att visa hur dessa indikatorer utvecklats.

	1998	1999	2000	2001 (UP)
Icke-subventionerad import i tusen Mbit	100	142	166	233
Icke-subventionerad imports marknadsandel	100	81	60	56
Icke-subventionerad imports genomsnittspris	100	89	104	48

([70]) Uppgifterna, som kontrollerats, hämtade från de konfidentiella frågeformulärssvaren från de företag som var samarbetsvilliga i den ursprungliga undersökningen och från offentligt tillgängliga externa källor som Gartner Dataquest och In-Stat MDR.

(120) Under skadeundersökningsperioden steg den icke-subventionerade importen i betydligt lägre grad än den subventionerade importen, nämligen med 133 % jämfört med 361 % (se skäl 177 och relevant tabell i förordningen om slutgiltig tull). Under samma period steg gemenskapens förbrukning med 316 %. Medan ökningstakten för den icke-subventionerade importen endast motsvarande en bråkdel av ökningstakten för gemenskapens förbrukning, ökade således den subventionerade importen betydligt mer än gemenskapens förbrukning. Den icke-subventionerade importens marknadsandel minskade följaktligen under skadeundersökningsperioden med 44 % medan den subventionerade importens marknadsandel steg med 20 % (se skäl 185 och relevant tabell i förordningen om slutgiltig tull). Om marknadsandelen för den icke-subventionerade importen minskade avsevärt under skadeundersökningsperioden, vilket ovanstående visar, kan slutsatsen dras att den import som inte är föremål för denna undersökning inte vållat gemenskapsindustrin skada sett till dess volymeffekter.

(121) Dokumentationen visar också att den import som inte är föremål för denna undersökning inte heller vållat gemenskapsindustrin skada sett till dess priseffekter. Den icke-subventionerade importens priser under undersökningsperioden överskred inte bara den subventionerade importens priser utan också gemenskapsindustrins försäljningspriser. Den icke-subventionerade importens genomsnittspris under undersökningsperioden var 19 % högre än den subventionerade importens genomsnittspris och 24 % högre än gemenskapsindustrins genomsnittliga försäljningspris. Den icke-subventionerade importens priser sjönk visserligen under skadeundersökningsperioden, men inte tillnärmelsevis så mycket som priserna för den subventionerade importen och gemenskapsindustrins priser. Närmare bestämt sjönk den icke-subventionerade importens genomsnittspris med 52 % under skadeundersökningsperioden. Genomsnittspriset för den subventionerade importen sjönk däremot med 80 % under samma period (se skäl 178 och relevant tabell i förordningen om slutgiltig tull) och gemenskapsindustrins genomsnittliga försäljningspris föll med 79 % (se skäl 128 och relevant tabell i förordningen om provisorisk tull). På grundval av dessa omständigheter kan slutsatsen dras att den icke-subventionerade importens priser inte inverkade negativt på gemenskapsindustrins försäljningspriser.

(122) I likhet med vad som är fallet med överskottskapaciteten finns det inget påvisat orsakssamband mellan den import som inte är föremål för denna undersökning och vare sig prisnedgången eller skadan för gemenskapsindustrin. Däremot försämrades gemenskapsindustrins resultat tydligt samtidigt som de berörda importvolymerna ökade konstant och priserna för den berörda importen underskred priserna för den likadana produkten i gemenskapen. Denna kontrast visar att effekterna av volymerna av och priserna för den import som är föremål för denna undersökning utgör en separat orsak till den väsentliga skadan för gemenskapsindustrin som kan särskiljas från faktorn icke-subventionerad import.

(123) Kommissionen anser följaktligen att dess bekräftade fastställande uppfyller kraven beträffande icke-tillskrivande av skada enligt artikel 8.7 i grundförordningen (som allmänt motsvarar artikel 15.5 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder) i fråga om den import som inte är föremål för denna undersökning, genom att särskilja denna andra faktor från den subventionerade importen och visa att den import som inte är föremål för denna undersökning under skadeundersökningsperioden inte vållade gemenskapsindustrin väsentlig skada, vare sig sett till dess volymeffekter eller till dess priseffekter.

3.5. *Slutsats*

(124) Efter att ha separerat, i tillämpliga fall, och ytterligare analyserat de eventuella effekterna av minskad efterfrågan, överskottskapacitet och annan icke-subventionerad import, anses det att någon skada som vållats av dessa faktorer inte har tillskrivits den subventionerade importen i den mening som avses i artikel 8.7 i grundförordningen. Vidare bekräftas det att den subventionerade importen, genom de effekter som beskrivs i skälen 144–149 i förordningen om provisorisk tull och skälen 191 och 192 i förordningen om slutgiltig tull, har vållat gemenskapsindustrin väsentlig skada i den mening som avses i artikel 8.6 i grundförordningen.

4. **Gemenskapens intresse**

(125) Innehållet och slutsatserna i skälen 206–209 i förordningen om slutgiltig tull berörs inte av panelrapporten.

D. **REVIDERADE ÅTGÄRDER**

(126) Panelrapporten och de omprövade slutsatserna berör inte Samsung, som inte befunnits ta emot subventioner och som följaktligen omfattades av en nolltullsats i den ursprungliga undersökningen. Det reviderade subventionsbeloppet i fråga om Hynix konstaterades vara lägre än den nivå för undanröjande av skada som fastställts i den ursprungliga undersökningen, och den reviderade utjämningstullsatsen bör följaktligen baseras på detta reviderade subventionsbelopp uttryckt i värde, dvs. 32,9 %.

(127) Den reviderade tullsatsen för Hynix bör tillämpas på den tull som fastställs i förordning (EG) nr 2116/2005.

(128) Sydkoreas offentliga myndigheter, Hynix och gemenskapstillverkarna Infineon och Micron fick meddelande om de omprövade slutsatserna och gavs tillfälle att lämna synpunkter och bli hörda. Alla dessa parter lämnade synpunkter ([71]).

(129) Synpunkterna från Sydkoreas offentliga myndigheter går i allmänhet ut på att de omprövade slutsatserna inte på ett skäligt sätt beaktar panelens rekommendationer. Kommissionen instämmer inte i detta, av de orsaker som anges i den här förordningen. Kommissionen håller inte med om att den reviderade tullsatsen med nödvändighet måste vara lägre än den ursprungliga tullsatsen, vilket den under alla omständigheter är i detta fall. Sydkoreas offentliga myndigheter gör särskilt gällande att kommissionen borde ha använt sju banker som ingick i konsortielånet som riktmärke. Kommissionen kan inte instämma i detta, i synnerhet av de orsaker som anges i skälen 16–24. Sydkoreas offentliga myndigheter hävdade också att kommissionen borde ha gjort riktmärkesberäkningarna på ett annat sätt. Mot bakgrund av dessa synpunkter från Sydkoreas offentliga myndigheter gjorde kommissionen vissa justeringar av sina beräkningar, som återspeglas i den här förordningen. Av de orsaker som anges i den här förordningen ändrades inte de andra aspekterna av beräkningarna. Slutligen anför Sydkoreas offentliga myndigheter att kommissionen vid sitt nya fastställande av skada inte hade separerat effekterna av andra kända faktorer, särskilt ekonomisk nedgång, överskottskapacitet och annan icke-subventionerad import. Kommissionen är av en annan åsikt, särskilt till följd av vad som anges i skälen 100–123.

(130) Hynix ansluter sig till synpunkterna från Sydkoreas offentliga myndigheter, som diskuteras i föregående skäl. Företaget hävdar också att tidsperioden för tillämpning av tullarna borde ha löpt ut den 1 januari 2006. Denna fråga tas inte upp av WTO-panelen och den lämnar heller inga rekommendationer i den frågan. Frågan ingår följaktligen inte i de åtgärder som vidtas för att efterleva panelens rekommendationer och som anges i den här förordningen. Denna förordning ändrar inte den dag förordningen om slutgiltig tull skall löpa ut. Frågan om ett tidigare avslutande av en åtgärd bör snarare omfattas av en eventuell interimsöversyn och inte ingå i åtgärder för att genomföra en panelrapport. Hynix begär också att den reviderade tullsatsen måste tillämpas retroaktivt från och med den dag åtgärderna först infördes. Kommissionen anser att inte heller denna fråga ingår i omfattningen av de åtgärder som vidtas för att efterleva panelens rekommendationer och håller under alla omständigheter inte med i sak. Inget i de relevanta reglerna tvingar kommissionen att tillämpa den reviderade tullsatsen retroaktivt, eftersom panelen begränsar sig till att rekommendera att åtgärden ändras så att den överensstämmer med dess rekommendationer, vilket uppnås genom den här förordningen.

(131) Infineon instämmer i sak med kommissionens bekräftade fastställanden. Företaget anser dock att kommissionen borde införa en högre tullsats baserad på ett ställföreträdande riktmärke och det ursprungliga fastställandet av skada, snarare än den lägre tullsats som anges i den här förordningen. Kommissionen övervägde noggrant denna begäran. Av de orsaker som anges i den här förordningen och till följd av dess specifika syfte, som i synnerhet är att genomföra panelens rekommendationer, ändrade kommissionen emellertid inte sitt fastställande i denna fråga.

(132) Även Micron instämmer i sak med kommissionens bekräftade fastställanden och hänvisar därvid till omständigheter och bevisning som tenderar att bekräfta kommissionens slutsatser, däribland en expertrapport som utarbetats av professor J. Hausman. Företagets synpunkter gör det således inte nödvändigt att ändra kommissionens slutsatser i sig. Företaget säger vidare att kommissionen borde bekräfta på nytt, på grundval av nuvarande WTO-prejudikat, att Sydkoreas offentliga myndigheter anförtrott bankerna uppgiften att genomföra omstruktureringsprogrammet i maj 2001 eller beordrat dem till det, och att kommissionen borde utjämna de subventioner som tillhandahållits av de offentliga organen. Kommissionen övervägde noggrant denna begäran, som i princip är välgrundad. Som det noteras i den här förordningen bör omstruktureringsprogrammet i maj 2001 emellertid inte utjämnas, eftersom den största delen av förmånerna torde ha beaktats i åtgärderna i oktober 2001. Det är främst av detta skäl som kommissionen beslutade att inte återuppta dessa frågor i denna tillämpningsförordning.

(133) Följaktligen behandlades samtliga synpunkter från de berörda parterna och beaktades i tillämpliga fall. Några synpunkter låg emellertid utanför tillämpningsområdet för denna förordning, vars enda syfte är att genomföra tvistlösningsorganets rekommendationer, och medförde således inte några ändringar av denna förordning.

([71]) Skrivelse från Sydkoreas offentliga myndigheter av den 13 februari 2006; skrivelse från Hynix av den 14 februari 2006; skrivelse från Infineon av den 13 februari 2006; skrivelse från Micron av den 13 februari 2006, med bilagorna 1–27 och en expertrapport från professor J. Hausman av den 13 februari 2006.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Rådets förordning (EG) nr 1480/2003 ändras på följande sätt:

1. Artikel 1.2 och 1.3 skall ersättas med följande:

”2. Följande slutgiltiga utjämningstullsatser skall tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns, före tull:

Sydkoreanska tillverkare	Tullsats (%)	Taric-tilläggsnummer
Samsung Electronics Co.,Ltd (”Samsung”) 24th Fl., Samsung Main Bldg 250, 2-Ga, Taepyeong-Ro Jung-Gu, Seoul	0 %	A437
Hynix Semiconductor Inc. 891, Daechidong Kangnamgu, Seoul	32,9 %	A693
Övriga företag	32,9 %	A999

3. I samband med att tulldeklarationen för övergång till fri omsättning av dram-minnen i sammansättningar inges till medlemsstaternas tullmyndigheter skall deklaranten i fält 44 på det administrativa enhetsdokumentet ange det referensnummer som motsvarar nedan angivna varu-/ursprungsbeskrivningar. Följande slutgiltiga utjämningstullsatser skall tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns, före tull:

Nr	Varu-/ursprungsbeskrivning	Referensnummer	Tullsats (%)
1	Dram-minnen i sammansättningar med ursprung i andra länder än Sydkorea, innehållande dram-chips eller monterade dram-minnen med ursprung i andra länder än Sydkorea eller med ursprung i Sydkorea och tillverkade av Samsung.	D010	0 %
2	Dram-minnen i sammansättningar med ursprung i andra länder än Sydkorea, innehållande dram-chips eller monterade dram-minnen med ursprung i Sydkorea och tillverkade av andra företag än Samsung och vars värde motsvarar mindre än 10 % av nettopriset på dram-minnena i sammansättningar fritt gemenskapens gräns.	D011	0 %
3	Dram-minnen i sammansättningar med ursprung i andra länder än Sydkorea, innehållande dram-chips eller monterade dram-minnen med ursprung i Sydkorea och tillverkade av andra företag än Samsung och vars värde motsvarar minst 10 % men mindre än 20 % av nettopriset på dram minnena i sammansättningar fritt gemenskapens gräns.	D012	3,2 %
4	Dram-minnen i sammansättningar med ursprung i andra länder än Sydkorea, innehållande dram-chips eller monterade dram-minnen med ursprung i Sydkorea och tillverkade av andra företag än Samsung och vars värde motsvarar minst 20 % men mindre än 30 % av nettopriset på dram minnena i sammansättningar fritt gemenskapens gräns.	D013	6,5 %
5	Dram-minnen i sammansättningar med ursprung i andra länder än Sydkorea, innehållande dram-chips eller monterade dram-minnen med ursprung i Sydkorea och tillverkade av andra företag än Samsung och vars värde motsvarar minst 30 % men mindre än 40 % av nettopriset på dram minnena i sammansättningar fritt gemenskapens gräns.	D014	9,8 %
6	Dram-minnen i sammansättningar med ursprung i andra länder än Sydkorea, innehållande dram-chips eller monterade dram-minnen med ursprung i Sydkorea och tillverkade av andra företag än Samsung och vars värde motsvarar minst 40 % men mindre än 50 % av nettopriset på dram-minnena i sammansättningar fritt gemenskapens gräns.	D015	13,1 %
7	Dram-minnen i sammansättningar med ursprung i andra länder än Sydkorea, innehållande dram-chips eller monterade dram-minnen med ursprung i Sydkorea och tillverkade av andra företag än Samsung och vars värde motsvarar minst 50 % av nettopriset på dram-minnena i sammansättningar fritt gemenskapens gräns.	D016	16,4 %”

2. Artikel 1.5 skall ersättas med följande:

”5. Om inget av referensnumren enligt punkt 3 anges på det administrativa enhetsdokumentet eller om tulldeklarationen i de fall som krävs enligt punkt 4 inte åtföljs av en förklaring, skall dram-minnen i sammansättningar – om inget annat visas – anses ha ursprung i Sydkorea och ha tillverkats av andra företag än Samsung och utjämningstullsatsen på 32,9 % tillämpas.

Om en del dram-chips eller monterade dram-minnen införlivade i dram-minnen i sammansättningar inte är tydligt märkta och deras tillverkare inte är tydligt identifierbara med utgångspunkt i den förklaring som krävs enligt punkt 4, skall – om inget annat visas – att sådana dram-chips eller monterade dram-minnen anses ha sitt ursprung i Sydkorea och har tillverkats av företag som omfattas av utjämningstullen. I sådana fall skall den utjämningstullsats som skall tillämpas på dram-minnen i sammansättningar beräknas på grundval av den procentandel av produktens nettopris fritt gemenskapens gräns som utgörs av nettopriset fritt gemenskapens gräns för dram-chipsen eller de monterade dramminnena med ursprung i Sydkorea, i enlighet med tabellen i punkt 3, nummer 2–7. Om värdet av dessa dram-chips eller monterade dram-minnen emellertid skulle vara sådant att de dram-minnen i sammansättningar i vilka de införlivats fastställs vara av sydkoreanskt ursprung, skall en utjämningstullsats på 32,9 % tillämpas på dram-minnena i sammansättningar.”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 10 april 2006.

På rådets vägnar
U. PLASSNIK
Ordförande